Sfântul Ioan Rusul
mărturii contemporane ale iubirii lui Dumnezeu
Apare cu binecuvântarea Prea Sfinţitului Episcop Galaction al Alexandriei şi Teleormanului
Traducerea din limba greacă de Ieromonah Evloghie Munteanu Cristina Băcanu
Editată de Mănăstirea Crasna jud. Prahova
2004
Coperta: Icoana Sfântului Ioan Rusul Coperta 2: Racla cu sfintele moaşte ale Cuviosului
Traducerea s-a făcut după originalele în limba greacă:
«Bioa Kcti aopoTiKtţ OKOODOIO tot) Omou KOI Oeocpopov ilaTpoo Tţprnv IÎÎANNOY xou Neou Op0l0ytT0t) TOt) Pooou»
Şi
Iepecocr Icoavvov Bepveţou - «Nea Oaupara roi) Ootot) Icoavvou xou Poaov»
Sfântul Ioan Rusul
mărturii contemporane ale iubirii lui Dumnezeu
Apare cu binecuvântarea Prea Sfinţitului Episcop Galaction al Alexandriei şi Teleormanului
Traducerea din limba greacă de Ieromonah Evloghie Munteanu Cristina Băcanu
Editată de Schitul Crasna prahova 2004
¿TXMJÇCUOCÀ ACtvïf ¿LuArJ.
r »-« P f }
oXW, gvJHA.. SfiíU -W M
(w -x bti£rtt luid o dlbá y « ¡ZZZpj ¿fA.
i AßalUc(CcUAA.
4¿Í£jiOK ° hp¿¿) C4 A
(kJ JvfbUa-iuuí } £ »
M? acJ¿laf (uWöl ¿cuxx mi Waü
[bCL l xX-(Af UAL¿6C leOC J CU
A zJAud.,rrjolLtZX o, JLcoúPa ¿J. -Wwi ro P,
¿tjJrfómÁ, ¿fotUuv o, a¿XPs dJt W¡ A SíUA ¿u vcu ¿¿. A». olotUYXA. ¿xalcuMX (Ua.rdtúc xßA ¿X CcduJ VXAJi Vvtf lAXôk-uc ÁjJrA CíAxt Aßv. CvUAlítUu j£Xúsfa?u acxsfiofe c3A AU?CUWV£CX4 TXJTK AXACXGUR n uxJ2fu Wí4m Ă)patusuicx £j1UíVUAX¿»MA fr°- ° c-0Ca
(h. Cu vuC¿ta ¿Újy¡xnfyy ¿VJrtl ÇfZcutuJl Drax.{ (CtCïudJ Oocu-WoccC Oí c4 OzAfrÁLSA-
Ci) (TiAiÓcfUpJLU[Ot? o VuXMOocik
SW-? Af¿Uií cexucj? ¿JI £xu Ufiiihr, 3ncx ovi flinta x--Uu.C¿¿u «7
jjLiuirXri ÿû.cÀhr ¿zjufb oT £ujfvvvM JJUA-KW!
J CdC0OA ¿nncpn-Ç, jtyoju¿¿tiet c-jfAu-í auux-Cui
(yx
VAM
7
Viaţa Sfântului Ioan Rusul
Patria natală rusia
Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia,la sfârşitul veacului al optsprezecelea, pe timpul împărăţiei lui Petru cel Mare. Anul cel mai probabil al naşterii sale este 1690, şi aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăzneţul ţar l-a ridicat împotriva turcilor în 1711.
Prizonier de război
Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azofului, sfântul Ioan a fost vândut unui ofiţer superior turc care era eparh în Procopie, Asia Mică, aproape de Cezareea Palestinei. Întorcându-se în ţinutul său, aga l-a luat cu sine şi pe cuviosul. Turcia se umpluse de nenumărate mulţimi de robi ruşi care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor şi, vai!, cei mai mulţi dintre ei, pentru a li se uşura puţin suferinţa, s-au lepădat de Hristos şi s-au făcut musulmani.
Sfântul Ioan însă făcea parte dintre acei tineri pe care îi înţelepţeşte cunoaşterea lui Dumnezeu, precum a spus
8
Solomon: «Bătrâneţile cinstite nu sunt cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor;

înţelepciunea este la om adevărata cărunteţe şi vârsta bătrâneţilor o viaţă fără prihană». împodobit deci cu înţelepciunea pe care o dăruieşte Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau «ghiaur», adică necredincios.

Bătut, lovit, scuipat, devenit ţinta dispreţului ienicerilor din tabăra militară ce se afla în Procopie, sfântul răspundea celor ce-l îndemnau să-şi lepede credinţa că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoşător păcat. Agăi turc i-a spus: «Dacă mă laşi liber în credinţa mea, îţi voi împlini cu sârguinţă poruncile; dacă mă sileşti să-mi schimb credinţa, mai degrabă îţi predau capul decât credinţa. Creştin m-am născut şi creştin voi muri».

Rânduit să îngrijească de vite, fericitul Ioan îşi întindea într-un colţ al staulului trupul obosit, mulţumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a se naşte într-o iesle săracă, lângă Bethleem.

Dumnezeu, văzând credinţa robului Său şi mărturisirea sa, a înmuiat inima împietrită a stăpânului său şi, cu timpul, acesta a început să-l îndrăgească, ajutând la aceasta şi smerenia şi blândeţea ce-l împodobeau pe Ioan. După o vreme i-au rânduit pentru vieţuire o cămăruţă apropiată de grajd, pe care la început cuviosul a refuzat-o, continuând să doarmă în staulul său iubit, pentru a-şi chinui trupul cu traiul greu şi nevoinţa în mirosul greu al dobitoacelor şi loviturile lor de picioare. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă duhovnicească, căci acesta devenise locaşul de nevoinţă unde el urma poruncile Sfinţilor

Părinţi: ceasuri nesfârşite de rugăciuni şi îngenuncheri; puţin somn, ghemuit, pe podeaua goală şi acoperit cu o pânză veche, postind multe zile cu puţină pâine şi apă şi rostind adesea psalmii proorocului David, pe care îi zicea în limba în care îi învăţase de la mama sa în limba rusă: «Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui. Către Tine, Doamne, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei; iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, aşa sunt ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi...». Câteodată, noaptea, mergea pe ascuns la o biserică a Sfântului Gheorghe ce era zidită într-o râpă nu departe de casa stăpânului său şi făcea priveghere, stând în picioare în pridvorul bisericii. Tot aici mergea în fiecare sâmbătă şi se împărtăşea cu Preacuratele Taine.

Căutând asupra robului Său cel credincios, Domnul, Cel ce cercetează inimile şi rărunchii, a făcut să înceteze batjocurile din partea celor ce erau împreună cu el robi şi a celor de altă credinţă. A dat Domnul şi multă bogăţie stăpânului său turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa şi propovăduia tuturor despre virtuţile slugii sale.

După o vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mekka, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soţia acestuia a pregătit un ospăţ la care a invitat rudele şi prietenii soţului pentru a prăznui şi a se ruga pentru buna întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile aşezate înaintea oaspeţilor se afla şi un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi. Amintindu-şi de soţul ei, stăpâna a zis lui Ioan: «Cât

de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi şi ar fi gustat din acest pilaf!». Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mekka. La auzul acestor cuvinte toţi invitaţii au râs; stăpâna însă a poruncit bucătăresei să-i dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că poate vrea să o mănânce el însuşi sau să o dea vreunei familii creştine sărace, precum obişnuia să facă adesea, dăruind altora partea sa de mâncare ce i se cuvenea.

Sfântul a luat farfuria şi, mergând în staul, a îngenuncheat şi s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mekka, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. A cerut aceasta cu smerenie şi simplitate, cu nimic îndoindu-se, după cuvântul Domnului, şi Acesta i-a ascultat dorinţa: farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mekka. Crezând că vrea să ascundă faptul că a mâncat pilaful el însuşi, invitaţii au râs de cuvintele fericitului Ioan ca de o glumă bună.

Peste puţine zile s-a întors din pelerinaj aga, aducând cu sine şi farfuria de aramă, spre marea uimire a casnicilor săi. Numai sfântul Ioan nu s-a mirat de aceasta. Aga le-a povestit atunci cele ce i se întâmplaseră: «În cutare zi (era ziua în care stăpâna pregătise acel ospăţ), întorcându-mă de la geamia cea mare, am găsit în camera mea pe care o lăsasem încuiată această farfurie plină cu pilaf. M-am

umplut de mirare, neştiind cine a adus mâncarea şi cum a intrat în camera încuiată. Neştiind cum să-mi explic acest lucru ciudat, tot uitându-mă la farfuria cu pilaful cald din care ieşeau aburi, am zărit, cu şi mai mare mirare, numele meu bătut pe marginea farfuriei, aşa cum avem pe toate vasele casei noastre.

11

Aşa încât, cu toată nedumerirea şi zbuciumul meu, m-am aşezat şi am mâncat cu mare poftă pilaful, şi, iată!, am adus farfuria cu mine şi văd că este într-adevăr a noastră. Dar, pe Allah, nu pot să înţeleg cum a ajuns la Mekka şi cine a adus-o».

Auzind acestea casnicii eparhului au fost cuprinşi de teamă şi uimire, iar soţia i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria cu mâncare pentru a o trimite la Mekka şi cum toţi l-au luat în râs pentru aceasta.

Vestea despre minunea săvârşită de sfântul s-a răspândit repede în tot ţinutul şi toţi îl priveau cu teamă şi respect, ca pe un om drept şi plăcut lui Dumnezeu, nemaiîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva. Stăpânul şi soţia sa se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult şi l-au rugat să se mute în cămăruţa ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase. Fericitul Ioan şi-a continuat mai departe felul ascetic de viaţă, îngrijind de animale şi împlinind cu sârguinţă poruncile eparhului, iar nopţile petrecându-le cu rugăciuni şi cântări de psalmi. Toate acestea le făcea împlinind cuvântul domnului: «Daţi cezarului cele ce sunt ale cezarului, şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu».

Mutarea la cele veşnice

După puţini ani însă, pe care i-a trăit în post şi rugăciune, apropiindu-se sfârşitul vieţii sale pământeşti, fericitul s-a îmbolnăvit şi a cerut să fie culcat pe paie în staulul pe care îl sfinţise cu rugăciunile sale şi cu reaua pătimire îndurată pentru numele şi dragostea lui Hristos, Cel ce S-a făcut om pentru noi şi S-a răstignit pentru marea Sa iubire către toţi. Cunoscând mai dinainte ceasul

12

ieşirii din trup, a trimis să fie chemat preotul pentru a se împărtăşi cu preacuratul Trup şi cu scumpul Sânge al Mântuitorului. Preotul, temându-se de fanatismul turcilor, i-a adus sfintele taine într-un măr pe care îl scobise, şi astfel fericitul Ioan s-a putut împărtăşi şi îndată şi-a predat sfântul suflet în mâinile Domnului pe care atât de mult îl iubise. Acestea s-au petrecut pe 27 mai, 1730.

Cu învoirea turcilor, preoţii şi creştinii cei mai de vază din Procopie au luat trupul sfântului, pregătindu-l de înmormântare. La îngroparea sa au venit nu numai creştinii ci şi mulţi musulmani şi armeni: cel până mai ieri rob şi sclav a fost îngropat ca un stăpân. Au ridicat pe umeri cu lacrimi de adâncă emoţie şi cucernicie mult truditul trup şi, cu lumânări şi tămâieri, cu atenţie şi evlavie l-au dus la cimitirul creştin, la mormântul ce-i fusese pregătit, întorcând astfel trupul pământului mamă.

Descoperirea sfintelor moaşte

Bătrânul preot care în fiecare sâmbătă îi asculta suferinţa şi torturile şi care îl împărtăşea cu Sfintele Taine, a văzut în vis pe Sfântul Ioan în noiembrie 1733. Acesta i-a spus că trupul său a rămas, cu harul lui Dumnezeu, intact, întreg, neputrezit, aşa precum îl îngropaseră; să-l scoată din pământ şi să-l aibă ca binecuvântare veşnică a lui Dumnezeu. După şovăielile preotului, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, o lumină cerească a strălucit deasupra mormântului, asemeni unui stâlp de foc. Creştinii au deschis mormântul şi o, minune! trupul sfântului se găsea intact, neputrezit înmiresmat cu acel parfum dumnezeiesc pe care continuă să-l aibă până astăzi. Cu mare bucurie sufletească

13

şi evlavie l-au ridicat, au luat în braţele lor acest dar dumnezeiesc sfintele moaşte, şi l-au dus în biserica Sfântului Gheorghe unde obişnuia să privegheze fericitul Ioan.

Osman Paşa arde sfintele moaşte

În anul 1832, într-o înfruntare dintre sultanul Mahmud al doilea şi Ibrahim al Egiptului, Osman Paşa, trecând prin Procopie ca trimis al sultanului, aruncă în foc sfintele moaşte, după ce jefuise biserica, vrând a se răzbuna pe creştini. Văzând însă trupul sfântului mişcându-se în mijlocul flăcărilor ca şi cum ar fi fost viu, turcii au fugit îngroziţi, lăsând odoarele bisericii şi povestind tuturor musulmanilor minunea pe care o văzuseră.

După plecarea turcilor, în cealaltă zi, creştinii au împrăştiat cărbunii şi cenuşa şi au găsit trupul sfântului întreg; nu păţise nimic, era tot mlădios şi înmiresmat ca şi mai înainte. I-a rămas numai o negreală de la jar şi de la fum, negreală ce o păstrează până astăzi spre aducere aminte de minunea petrecută atunci.

Sfintele moaşte ajung în Grecia

După conflictul dintre Turcia şi Grecia din anul 1922, când Asia Mică a intrat sub stăpânirea turcilor, grecii din această regiune au fost nevoiţi să plece, luând cu ei sfintele moaşte, odoarele bisericii şi puţine lucruri personale. După multe peregrinări, moaştele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcţie s-a terminat în anul 1951 şi care adăposteşte astăzi racla cu sfintele moaşte ce izvorăsc

14

tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul Sfântului nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.

Pomenirea Sfântului Ioan se săvârşeşte în fiecare an la data de 27 mai.

«Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»

15

Minuni ale Sfântului Ioan Rusul

Un naufragiu

Un vapor comercial încărcat se găsea în largul Mării Nordului, navigând către unul dintre porturile Ţărilor de Jos; brusc, a început o înfricoşătoare furtună, cu valuri enorme care dintr-o clipă în alta ar fi putut să îl afunde în adâncurile mării înfuriate.

Zeci de marinari greci îşi trăiau în zbucium ultimele clipe ale vieţii. Nu mai funcţiona nici radarul, nici sistemul de pilotaj; vaporul nu mai putea fi controlat. în mijlocul acestui prăpăd se aude glasul căpitanului. Nu dă ordine însă, pentru că nu mai este nevoie de ele. Marinar experimentat, spune adevărul echipajului: „Ne înecăm. Rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră”. El însuşi merge acolo unde aveau amenajat un mic loc de închinăciune şi unde se afla şi icoana Sfântului Ioan Rusul. Căpitanul, care călătorise mult şi care acum îşi vedea pieirea, îngenunchează şi zice: „Sfinte al meu Ioane, nu te rog pentru mine, nici pentru acest vapor care costă o avere, ci te rog pentru aceşti bieţi marinari săraci care şi-au părăsit ţara şi mănâncă pâinea străinătăţii, frământată cu apa sărată a mării, pentru a putea trăi familiile lor, şi care pier în această seară. Sfinte Ioane, vreau să-i salvezi.” Toată noaptea, printre mugetele şi urletele vântului îngheţat de nord, inima căpitanului s-a rugat cu stăruinţă Sfântului Ioan.

16

înfricoşătoarea noapte a trecut. Se luminează de ziuă. Dar ce le văd ochii? Vaporul lor se găseşte acostat şi asigurat în portul Rotterdamului, în Olanda. Cine a fost cel ce a condus vaporul, l-a trecut peste prăpăd şi l-a adus aici?

A fost Sfântul Ioan Rusul. Nimeni nu-l poate contrazice pe căpitanul Dimitrie Baruţica, ai cărui ochi au văzut multe, ani în şir, în largul mărilor şi al oceanelor.

Zguduit profund de această minune, a telefonat Societăţii navale „Eteria” că lasă vaporul în port pentru reparaţii, iar el se întoarce în Grecia. Aici, împreună cu soţia sa, s-a îndreptat către un magazin de obiecte bisericeşti, vrând să adreseze, în felul său, un «mulţumesc» din inimă către Sfântul.

A cumpărat pentru biserica Sfântului o Evanghelie, un chivot, un sfânt potir, o cruce pentru binecuvântare, toate din aur, argint şi smalţ. Odoare de mare preţ pentru Sfânta Masă, daruri pentru Sfântul Ioan care amintesc minunea credinţei şi a rugăciunii, a izbăvirii marinarilor chinuiţi şi îndureraţi.

23 ianuarie 1978

Şi El sculându-se, a certat vântul şi a poruncit mării: Taci! încetează! Şi vântul s-a potolit şi s-a făcut linişte mare.

(Marcu 4,39)

17

Un baston

Cel ce merge în biserica ce adăposteşte moaştele Sfântului Ioan vede acolo un dar simplu şi sărăcăcios: un baston! Este agăţat la locul de închinăciune din faţa raclei sfântului. Bastonul este al bătrânei Maria Siaca din Frenaro (Cipru), care timp de 18 ani a avut de suportat o boală aşa de gravă la coloană, încât era nevoită să umble cu faţa foarte apropiată de pământ.

La 11 august 1978 aproape o sută de locuitori din Cipru organizează un pelerinaj la Sfântul Ioan Rusul şi este adusă şi Maria Siaca de către rudele ei. Aici, la racla sfântului, este ridicată de ceilalţi pe braţe pentru a se putea închina sfintelor moaşte. îndurerată bătrâna priveşte fericitul trup al sfântului

şi plânge, cerând puţin ajutor dumnezeiesc mult chinuitelor ei bătrâneţi. I-a văzut Sfântul durerea, i-a văzut măreţia sufletului, i-a văzut şi credinţa.

în faţa ochilor tuturor, ceva asemeni unei mâini nevăzute a apucat-o cu putere de umeri şi, încet, a început să-i îndrepte trupul. îi trosneşte mijlocul şi, iată! bătrâna stă acum dreaptă! Consătenii ei plâng. Se trag clopotele bisericii. Se face o rugăciune de mulţumire de către toţi ciprioţii, care nu-şi mai pot stăpâni lacrimile. Numai cel ce s-a întâmplat să fie acolo în ceasul în care s-a petrecut minunea poate înţelege cu adevărat aceste clipe.

La sfârşit se aude glasul bătrânei: „Feciorul meu, Sfântul meu, nu am ce să-ţi dau, sunt săracă. îţi las bastonul meu, că nu-mi mai trebuie pân la moarte!”.

în Cipru ziarele au scris: „Maria Siaca, după pelerinajul făcut în Grecia la Sfântul Ioan Rusul poate să-şi privească

18

acum consătenii în faţă, pentru că de aproape 20 de ani era gârbovită şi nu vedea decât pământul. Prin minunea Sfântului însă s-a îndreptat, iar acum este cu desăvârşire bine!”.

11 august 1978

Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul mărturiei. (Numerii 17,7)

Minune întâmplată unui om de ştiinţă

Povesteşte dl. Doctor Matzuros din oraşul Limni (de pe aceeaşi insulă pe care se află şi biserica cu sfintele moaşte ale Sf. Ioan) către Î.P.S. Hrisostom, mitropolitul Halkidei: «Prea Sfinţite, nu sunt un habotnic, un neştiutor de carte; sunt medic, iar mai înainte eram ateu.

M-am îmbolnăvit. Analize, examinaţii, iese diagnosticul: cancer la intestinul gros. Confraţii doctori îmi spun adevărul: am cancer în formă avansată (metastază), într-un loc care aproape sigur conduce la moarte.

Mă găseam în clădirea fundaţiei „Pantocrator” din Atena, unde sunt îngrijiţi bolnavii de cancer. După înştiinţarea pe care am primit-o despre boala mea, pe când mă găseam singur, întins pe pat, mi-am venit în sine şi mi-am întors mintea, sufletul şi inima către Dumnezeu, în care nu credeam. M-am ridicat pe marginea patului, cu picioarele pe podea; vorbeam singur, mă rugam lui Dumnezeu, îi ceream să ia

19

aminte la mine: „Dumnezeul meu, am spus, nu credeam în Tine, spuneam că totul e un basm. Omul şi ştiinţa îmi spuneam că sunt totul. Primeşte pocăinţa mea şi, dacă mă consideri vrednic, vindecă-mi boala prin sfântul al cărui trup întreg îl avem aici, aproape de noi.”

Cineva bate la uşă. Îl poftesc să intre. Uşa se deschide şi intră un medic tânăr, frumos, binevoitor.

ce faci, doctore, m-a întrebat, cum îţi merge?

ce să fac, frate, să spun adevărul mor.

nu, doctore, nu mori. O să iau eu tot ce ai rău înăuntru.

cine eşti tu, tinere? Mie mi-a albit părul în această ştiinţă şi cunosc ce am.

sunt acela pe care l-ai cerut mai înainte. La revedere, doctore!

Am ieşit imediat pe hol şi am întrebat dacă a văzut cineva pe acel doctor tânăr. Ceilalţi medici mi-au spus: „Confrate dragă, din necazul pe care îl ai, într-o clipă ai văzut acel vis”. Însă nu, eram sigur că după rugăciune îl văzusem pe Sfântul. Văzând că nu glumesc şi că insist, mi s-au făcut iarăşi analize şi examinări».

La următoarele analize cancerul dispăruse. Câţi şi câţi n-au văzut apoi cele două plicuri cu analizele: cu cancer şi, după întâmplarea istorisită mai sus, fără cancer!

«Prea Sfinţite, nu sunt habotnic... Am văzut pe Sfântul...M-a vindecat.,»

10 aprilie 1964

«Dumnezeu însuşi a dat oamenilor ştiinţa vindecării, ca să se mărească întru leacurile sale cele minunate... În boala ta nu fi nebăgător de seamă, ci te roagă Domnului şi El te va tămădui» (înţelepciunea lui Iisus Sirah 38,6-9)

20

Se vindecă doi frăţiori

O deosebită dragoste arată Sfântul Ioan copiilor mici. Aceasta aminteşte de dragostea Domnului nostru Iisus Hristos: Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor... De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor.

(Matei 19,14; 18,3)
Într-o casă simplă din Lemeso (Cipru) o familie îşi trăieşte suferinţa: au doi copii, de 6 şi 8 ani, bolnavi de leucemie. Părinţii şi oamenii de ştiinţă dau o luptă aspră pentru viaţă. Cu cât privesc feţişoarele palide şi ofilite ale copiilor cărora le-a pierit orice dorinţă de viaţă şi jucării, cu atât inimile părinţilor se zdrobesc mai tare. Cineva le vorbeşte de Sfântul Ioan din Grecia, că este viu şi face minuni, că i se păstrează trupul întreg.

îngenunchează în faţa icoanelor din casă mama îndurerată, îngenunchează şi tatăl. Este seară, iar flăcăruia candelei face şi mai palide chipurile copiilor care dorm alături.

„Sfinte Ioane, se roagă mama, fă-mi copilaşii bine. Nu pot să rabd atâta suferinţă. Sfinte Ioane, vino şi în casa noastră, intră aici în această seară şi caută măcar puţin spre durerea noastră”.

Plângând pe tăcute tatăl se ridică. După un timp se ridică şi mama. Se culcă. Când se luminează de ziuă, mama priveşte către copii şi ce-i văd ochii? Vorbeşte soţului să privească şi el: obrăjorii copiilor nu mai sunt uscaţi, palizi, ci trandafirii şi moi. îi trezesc şi îi pregătesc în grabă. Unde merg? La

profesorul universitar care se ocupa de ei.

„Dar, le spune acesta, de ce să mai facem iarăşi analiza sângelui, obosim copiii; doar alaltăieri i-am examinat.

Insistă însă mama, îl roagă şi tatăl. Se face reexaminarea şi la analize numărul de globule roşii era cel normal. Copiii se vindecaseră! Minunea credinţei avusese loc.

Părinţii au făcut din ceară două statuete de mărimea copiilor, apoi au luat avionul până la Atena iar de aici în insula Ewia, la racla cu moaştele Sfântului Ioan, în faţa căreia îngenunchează împreună cu copiii. Acesta este singurul «mulţumesc» pe care îl puteau spune în acel ceas.

În urma lor, în biserică au rămas cele două statuete de ceară pentru a mărturisi tuturor, minunile dragostei lui Dumnezeu şi a Sfântului Său.

30 iunie 1980

Vedenia dumnezeiască

Aveţi viaţa în faţă, sunteţi oameni tineri. Sigur, este primul vostru copil, dar n-avem ce să facem, trebuie să vă spunem tot adevărul: copilul vostru moare. V-aş sfătui să-l duceţi acasă pentru puţinele ore care au mai rămas. Nu vă întristaţi, sunteţi oameni tineri....

Acestea le-a spus doctorul pediatru al unuia dintre marile spitale de copii din Atena părinţilor al căror copil de trei anişori urma să moară de leucemie.

L-au dus pe micuţ acasă şi s-au adunat şi rudele mai apropiate, părinţii, fraţii, în total 35 de persoane care aşteptau din ceas în ceas să sosească clipa fatală.

„Sfinte Ioane, strigă tatăl, nu am putere să-l văd pe primul meu copil murind. Adu-ţi aminte cum l-am adus în biserică şi l-am botezat. Te rog, Sfinte Ioane...”

Privesc rudele pe tatăl care plânge, îl privesc şi pe copil. Şi ce văd! Copilul deschide ochişorii, ridică mânuţa şi arată ceva pe perete. Se întorc toţi şi... asemeni unui fulger a trecut figura Sfântului Ioan Rusul!

La analizele următoare numărul de globule roşii era cel normal. Copilaşul se vindecase! Slăvit este numele lui Dumnezeu şi al Sfinţilor Săi.

27 iulie 1981

Ca în cartea de religie

Într-unul din cele două spitale pentru copii din Atena o mamă stă zi şi noapte la căpătâiul copilului său pe care l-au adus urgent din Patra deoarece afecţiunea cronică a acestuia paralizia membrelor inferioare (are în plic toate examinările, analizele, rezultatele de laborator) s-a agravat în ultimele zile. La spital însă de ani de zile se aplică permanent tratamentul cunoscut (lipseşte calciul din organismul copilului)...

Într-o după-amiază, când soarele era aproape de apus şi foarte puţine raze mai luminau salonul spitalului, mama şi-a amintit cum mergea la o bisericuţă a Maicii Domnului, pe o înălţime afară din Patra, şi se ruga aprinzând candelele, câteodată cu soţul, câteodată cu copiii... Mintea ei zboară la bisericuţă şi se roagă: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,

Maică dulce care şi tu ai suferit, ajută-mi copilul. Trimite un sfânt, vezi-l pe sărmanul meu cum se

chinuieşte, neputând sta pe picioarele lui. Ajută-l Preasfântă, pe copilaşul meu chinuit”.

mamă, ce spui, cu cine vorbeşti?

gheorghiţă, copilul mamei, îţi aminteşti cum citeai la religie că Domnul nostru când trăia acolo, în Palestina, vindeca îndrăciţi, deschidea ochii orbilor, ridica pe cei paralizaţi şi-i făcea să meargă, învia morţi? Spune-I, Gheorghiţă, că pe tine te ascultă, că tu eşti copil bun, spune-i lui Hristos să te facă bine.

Copilul suferind se uită cu privirea lui nevinovată la mama, la soarele care apune; priveşte sus şi privirea i se pierde către ceruri.

Noaptea următoare Gheorghiţă a văzut în vis un cavaler frumos, călare pe o mândreţe de cal. S-a oprit în faţa lui şi i-a spus:

ridică-te, fă un salt şi urcă pe calul meu!

dar eu sunt paralizat, nu mă pot ridica şi nu mă pot ţine drept pe picioarele mele.

dă-mi mâna, Gheorghiţă, urcă pe calul meu. Eu sunt Sfântul Ioan din Rusia. M-a trimis Domnul să-ţi aduc harul Său şi puterea Lui să te vindeci.

Pe jumătate adormit, copilul se chinuie să se ridice în picioare. Se trezeşte mama şi-l prinde în braţe ca să nu cadă de pe pat.

mamă, ţine-mă, Sfântul Ioan din Rusia mi-a spus să mă ridic.

Dimineaţa, asistenta care fusese de serviciu în acea noapte îi spune profesorului doctor că acel copil paralizat din Patra acum păşeşte. Doctorul vine, îl examinează: loveşte cu ciocănelul genunchii copilului, îi înţeapă picioarele cu acul şi organismul reacţionează exact. Copilul era vindecat.

„Mergeţi, le-a spus profesorul, şi Dumnezeu să fie cu voi.”

17august 1977

24

Acromegalia

Doctorii sunt categorici: „Copilul dumneavoastră, le explică părinţilor, s-a născut cu această boală foarte rară şi chiar în forma ei cea mai gravă. Are nevoie de două operaţii complicate la glanda hipofiză, însă este foarte slăbit şi n-ar putea să reziste la operaţie.”

Mama însă nu-i mai aude. îşi convinge soţul să vândă aproape totul şi pleacă la Paris. La marele Institut al Sănătăţii pentru copii, medicii francezi le spun acelaşi lucru, şi că nu trebuie să se mai ostenească cu atâtea cheltuieli. Una spun însă doctorii, alta vrea să înţeleagă mama. Mama, care a fost zămislită de Dumnezeu ca să zămislească la rândul ei viaţă, asemeni unui ajutor al Lui. Mama, care cu adevărat suferă, se zdrobeşte, se sfărâmă pentru copilul care este trup din trupul ei.

Vorbeşte singură şi zice doar «salvaţi-mi copilul». O febră cumplită îl arde pe copil. Nemaiputând suporta chinurile acestuia, mama îl răpeşte asemeni unei lupoaice pe micuţul care arde de atâta febră. Simţind că îl pierde din viaţă, aleargă înnebunită să găsească ieşirea din spital. Bate pe ici, pe dincolo. Toţi o privesc ciudat.

Găseşte un taxi şi pleacă la o mănăstire rusească închinată Maicii Domnului din centrul franţei pe care o cunoştea de pe timpul când îşi făcea studiile în Franţa.

Intră în mănăstire şi se îndreaptă către icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

stăpâna mea, nu mai am altă putere. Dacă copilul meu trebuie să moară, să mor şi eu în faţa icoanei tale. Te rog, Maică Sfântă, care ai văzut pe Fiul tău iubit spânzurat pe cruce şi sângele curgându-I şiroaie, şi care ai rezistat... Eu

25

nu mai rezist... vezi-l pe cel pe care l-am adus pe lume...

în mijlocul bisericii se găsea dl. Serghios Ivanovici, un rus care cunoştea puţin greceşte (lucrase un timp în Atena). Auzind cele spuse de mama îndurerată, s-a apropiat de ea şi i-a zis cu puţinele cuvinte greceşti pe care le ştia: „În Grecia aveţi un sfânt rus, Sfântul Ioan. Este mare făcător de minuni. Eu de mult timp port la mine o iconiţă de-a lui. O să fac semnul sfintei cruci deasupra copilului cu iconiţa sfântului“.

în momentul în care iconiţa a atins fruntea copilului, acesta a început să se zvârcolească asemeni unui peşte. O sudoare rece îi apare pe faţă şi pe păr. Mama se apleacă şi-şi lipeşte buzele de fruntea lui nu ca să-l sărute. Vrea să vadă dacă îl mai arde acea febră de moarte. Nici urmă de febră însă, temperatura lui era cea normală acum! în mănăstire n-a dormit nimeni în acea noapte, au făcut priveghere şi s-au rugat toţi. Dimineaţa s-au întors la spital.

După trei luni, fără nici o operaţie, analizele arătau că oasele copilului se dezvoltă armonios iar deformaţiile de la mâini şi picioare se îndreptaseră.
“Extraordinar eveniment ştiinţific”, spuneau medicii francezi. „Minunată întâmplare datorată credinţei şi sfinţilor”, spune mama, şi-şi priveşte mândră băiatul care acum merge la şcoală.
12 noiembrie 1974
26
Congestie cerebrală

Doamna şi domnul H. Papadimitriu îşi transportă fetiţa aflată în stare de comă la spitalul de copii Sf. Sofia din Atena. Copilul suferă de o anemie avansată şi trebuie să i se facă perfuzii la perioade regulate de timp, dar criza pe care a făcut-o acum nu este din cauza bolii.

Fetiţa este transportată la radiologie şi i se face o encefalogramă. În timp ce copilul este examinat apoi, la raze, medicul de gardă o cheamă pe doamna Papadimitriu în cabină şi îi arată o imagine groaznică, de neuitat: cheaguri de sânge inundaseră creierul fetiţei lor; avea congestie cerebrală şi, matematic, „copilul lor mergea spre moarte” îi şopteşte medicul mamei şi îi arată în grabă punctele de pe creier care fuseseră afectate.

Născută într-un sat apropiat de biserica unde se află sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Rusul, singura speranţă a mamei disperate se îndreaptă către Sfântul. în aceste clipe groaznice nu mai are putere să zică decât „Sfinte Ioane, te implor, salveaz-o pe Vasula” (aşa o cheamă pe fetiţă).

Şi, o, minunile Tale, Doamne! doctor şi mamă privesc înmărmuriţi cum ceva asemeni unei mâini nevăzute îndepărtează cheagurile de sânge de pe creier! Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un leşin adânc, se aude glasul stins al fetiţei: „Mămico, unde eşti?”

„Aici”, a mai apucat să zică mama şi a izbucnit în plâns. Cât de mare eşti, Dumnezeul meu, întru Sfinţii Tăi! Astăzi Vasula este tânără mămică la rândul ei, mândrindu-se cu un frumos băieţel.
4 iulie 1976
27
Drama unui copilaş

Cât este de atentă fiecare mamă cu copilul ei, cum îl supraveghează, îl îmbracă, îl împodobeşte şi îl îmbrăţişează, dorindu-şi-l a fi cel mai bun!

Într-una din căsuţele joase aflate în apropiere de biserica din Pantanasas (Patra, Grecia), o familie îşi trăieşte suferinţa. Imediat după naşterea celui de-al doilea copil, când şi-a revenit din anestezie, i-au arătat mamei bebeluşul: limba copilului atârna afară din gură. Ceva urât a simţit atunci mama în sufletul ei. La primul alăptat copilul încearcă să sugă, dar nu reuşeşte. Limba lui este mai lungă decât dimensiunea obişnuită şi atârnă afară din gură 3,4 centimetri. O dramă începuse...

Mama s-a întors acasă cu copilul. Trei ani de zile drumuri dus-întors la Atena fără nici un rezultat. Limba copilului s-a mărit şi atârnă mai jos de bărbie. Saliva îi curge continuu din gură...

„Doamne, Dumnezeule, se roagă mama, luminează-ne ce să facem...”

Doctorii au găsit că cea mai bună soluţie ar fi să-i facă operaţie copilului şi să-i tale limba, dar după aceasta copilul nu va mai vorbi niciodată în viaţa lui.

Părinţii însă nu pot să accepte asta.

Au vândut tot ce au avut şi au plecat cu copilul în Suedia, la Stockholm, la o clinică de specialitate. Concluzia medicilor de aici este însă aceeaşi cu cea a medicilor greci. Trebuie „să tale limba”. Tatăl şi mama însă spun „Nu”; au telefonat apoi în Patra, acasă, şi au spus rudelor că se întorc. Durerea nu-i lasă să mai spună nimic altceva.

Acasă îi aşteaptă cu nerăbdare părinţii, fraţii, rudele mai apropiate. Văzând însă pe copil şi pe părinţii disperaţi că nici această lungă şi chinuitoare călătorie nu a avut nici un rezultat, pe
28
toţi îi cuprinde tristeţea. Se îmbrăţişează şi plâng. Ce să le spună? Cum să-i mângâie? Se aude un glas. Este o femeie luminată şi credincioasă a cărei viaţă este numai Biserica şi Sfinţii.

„Ascultaţi-mă, le zice părinţilor, cred că Dumnezeu va asculta rugăciunea noastră, a tuturor”. Apoi îi spune mamei: „Du-l pe copil la Sfântul Ioan Rusul care este mare făcător de minuni şi aleargă peste tot unde-l trimite Dumnezeu. Roagă-l fierbinte să-l cerceteze şi pe copilul tău. Acum, dacă nu sunteţi prea obosiţi, să mergem la biserică să ne rugăm.” Cea mai bineprimită rugăciune înaintea lui Dumnezeu, spune medicul francez Alexis Cărei, este cea pe care o facem pentru ceilalţi.

La biserică, bătrânul preot cântă paraclisul Sfântului Ioan, se face şi o mică priveghere care

durează până mai târziu, în noapte. Se întorc acasă împreună, tot întristaţi însă.

Aprind lumina şi... mama nu se poate opri să nu strige: „Sfinte Ioane, atât de repede ai alergat la durerea noastră de nesuportat? Sfinte Ioane, ce văd oare ochii mei obosiţi, care trei ani de zile nu s-au uscat din lacrimile cele amare ale durerii?...” Toţi privesc şi nu le vine să creadă: suferinţa copilului luase sfârşit. Limba intrase la locul ei şi copilul vorbea!

întâmplare de netâlcuit pentru logica omenească. întâmplare care pentru mulţi pare o poveste falsă. Pentru cei mulţi care refuză să treacă peste logica rece şi peste nivelul simţurilor trupeşti. Pentru cei credincioşi însă lucrurile sunt simple. Pentru cei credincioşi toate au explicaţia lor.

16 mai 1966

Credinţa este încredinţarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.

(Evrei 11,1)

Călătorie de 100 kilometri

În oraşul Istiea, în nordul insulei Evvia, s-a născut un copil cu picioarele răsucite şi lipite de coaste. Trei ani şi jumătate s-au zbătut doctorii, împreună cu părinţii, să poată face ceva pentru copil. După un şir lung de operaţii, medicii au reuşit să dezlipească picioarele şi să le aducă în poziţia firească.

„Tot ceea ce a ţinut de noi am făcut. Copilul însă nu va merge niciodată pentru că aproape nu are deloc nervi la picioare. Mergeţi şi... cum va fi voia lui Dumnezeu”.

Acasă tatăl, văzându-şi copilaşul paralitic întins pe pat, şi-a adus aminte de Sfântul Ioan şi, cu durere amară în suflet, a zis:

„Sfinte Ioane, cum voi putea să privesc toată viaţa pe acest sărman copil al meu culcat în pat tot timpul? Cum voi putea duce această povară? I-ai făcut pe atâţia şi atâţia bine în toată lumea, fă-l şi pe săracul meu copil să stea pe picioarele lui, să păşească. O să vin desculţ la biserica ta, nu mi-a mai rămas nimic. Mai am în grădină un mieluşel, o să ţi-l aduc ţie în dar”.

Şi au plecat desculţi el şi soţia, unul ducând copilul iar celălalt mielul. Au mers din Istiea până în Procopie, unde este biserica cu sfintele moaşte, două zile şi jumătate, singuri pe drumul care traversează păduri şi prăpăstii în nordul insulei Evvia, cu nădejdea încuibată în suflete că Sfântul va vedea durerile lor şi le va împlini dorinţa.

Ajunşi la biserică, se face o slujbă la racla cu sfintele moaşte. în timp ce preotul cântă Paraclisul Sfântului Ioan, tatăl şi mama plâng lângă copilaşul întins pe spate lângă racla

sfântului. Rugăciunea tuturor se înalţă din adâncul sufletelor îndurerate; suferinţe uneori fără de măsură ale aproapelui, ale omului de lângă noi la care, de multe ori, nu luăm seama.

Seara părinţii nu au voit să doarmă în nici una din cele două mari clădiri ridicate lângă biserică pentru credincioşii care vin aici. Au întins o saltea în faţa uşii încuiate a bisericii şi s-au culcat aici. Către miezul nopţii tatăl îl trezeşte pe copilul paralitic. Se deşteaptă şi mama şi-l întreabă: „Anastase, ce oră e, de ce trezeşti copilul, ce ai cu el?”

„Trezeşte-te, femeie, Sfântul a săvârşit minunea. Ridică-te, copilul meu, dă-mi puţină apă să beau.” (La capătul saltelei aveau o cană cu apă).

Nu de apă înseteează însă tatăl; înseteează să vadă minunea: copilul se ridică şi face primii paşi ai vieţii lui!

În miez de noapte părinţii încep să strige. Se trezeşte satul întreg, se trezesc ceilalţi creştini veniţi să se închine la moaştele Sfântului. Se bucură împreună de minunata întâmplare, de puterea dată de Dumnezeu prin Sfântul Său!

De atunci, în fiecare an, primăvara, un flăcăiandru zvelt vine la biserica sfântului cu un mieluşel în braţe, pe care îl oferă ca prinos de recunoştinţă pentru marele dar primit: acela de a putea merge pe picioarele lui. îmbrăţişează sfintele moaşte, le sărută de multe ori, apoi se întoarce la lupta cu viaţa.

19 septembrie 1976

«Nu te împiedica a împlini făgăduinţa în vreme bună...»

(înţelepciunea lui Isus Sirah 18,22)

La spitalul de boli canceroase „Sfântul Sava” 1978

La marele spital „Sfântul Sava” din Atena o mamă se luptă cu marele duşman al omenirii

cancerul. Boala însă învinge. Doctorii îi înştiinţează pe copiii dânsei, să vină să o ia.

„Nu vă mai chinuiţi la alt spital, mama voastră nu mai are alte speranţe de viaţă, li s-a spus. Luaţi-o şi duceţi-o acasă. Dacă moare aici o să vă chinuiţi mai mult, căci trebuiesc făcute multe acte şi sunt multe proceduri de împlinit”.

Copiii, cinci fraţi din oraşul Kavalei, s-au adunat la aflarea veştii în jurul mamei şi plâng. Pentru mama lor, bătălia pentru viaţă era pierdută. Cea care le dăduse viaţă urma acum să moară.

în acele momente prin faţa salonului lor trece o doamnă necunoscută. A văzut scena şi a înţeles.

„Mama voastră este, copii? Ascultaţi-mă, nu mai plângeţi, deasupra doctorilor şi a ştiinţei este Dumnezeu şi Sfinţii Săi. Omeneşte aţi făcut tot ceea ce se putea face. Am fost să mă închin la biserica Sfântului Ioan Rusul din insula Evvia, unde se păstrează sfintele moaşte întregi. Am luat puţin mir din candela Sfântului să ung cu el pe o rudă de-a mea care este internată aici, în spital. O să ung cu el şi pe mama voastră şi... cum o vrea Dumnezeu”.

Cât de mult valorează, într-adevăr, pentru omul de lângă noi care suferă, care plânge, care este îndurerat, să-i spui câteva cuvinte, să-i arăţi puţină compătimire. Chiar şi numai să stai alături de el, în durerea lui, fără să spui nimic, şi aceasta îi dă curaj şi nădejde celui ce suferă.

Cu puţină vată înmuiată în mir, doamna necunoscută a făcut semnul sfintei cruci pe fruntea bolnavei şi a plecat (învăţătura Bisericii aceasta este: puterea tămăduitoare a lui Hristos se transmite prin sfintele vase şi obiecte de cult, prin

sfintele moaşte, prin mir, prin apa sfinţită etc.) Chiar dacă acest mod de trecere a energiilor necreate, nemateriale ale lui Dumnezeu în trupurile şi în sufletele noastre ni se pare simplu, smerit, trebuie să fim ferm convinşi că nu suntem nici vrednici şi nici în stare a cere să vină să ne vindece însuşi Hristos sau unul din sfinţii Lui, ci îi cerem să ne trimită puterea Lui de vindecare în cel mai simplu mod. Şi, mai ales, să credem că acolo, în Sfântul Potir, sub chipul simplu al pâinii şi al vinului, avem însuşi Trupul şi Sângele lui Hristos. Dar să ne întoarcem la întâmplarea noastră.

După puţin timp bolnava a deschis ochii, şi-a văzut copiii plângând şi a făcut semn să se apropie careva dintre ei. Vine lângă ea fata cea mai mare şi mama îi şopteşte:

de ce, copiii mei, plângeţi aşa?

mămico, de atâtea zile nu ne-ai mai văzut şi ne întrebi de ce plângem?

ei, copilul meu, acum puţin timp a venit aici un militar, mi-a spus că-l cheamă Ioan Rusul. A făcut semnul sfintei cruci pe fruntea mea şi mi-a spus că „o să mă reîntorc la viaţă”.

în ciuda cumplitei boli „incurabile”, mama s-a făcut bine. Acum trăieşte împreună cu copiii şi nepoţii ei, aşa precum a vrut Dumnezeu şi Sfântul Său.

8 august 1978

«Şi iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui; căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui şi mă voi face sănătoasă.»

«Şi-L rugau ca numai să se atingă de poala hainei Lui; şi câţi se atingeau se vindecau. ” »

«... scoteau pe cei bolnavi în uliţe şi-ipuneau pe paturi sau pe tărgi, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei... şi toţi se vindecau. ” „(Matei 9,20; 14,36; Fapte 5,14-15)

„Trebuie să primeşti operaţia pe creier”

Un cunoscut inginer din Atena, după mai multe analize de laborator, află de la medici că durerile de cap foarte puternice şi schimbările pe care le simţea în starea de sănătate se datorează unei tumori maligne, unui cancer la creier.

Doctorii îl îndeamnă să se hotărască singur să i se facă operaţia: trebuie tăiată cutia craniană deasupra frunţii, apoi de jur împrejur şi, după aceea, să i se extragă tumoarea, întreabă dacă pot apărea şi efecte secundare negative; i se spune care sunt pericolele, riscurile ca operaţia să nu reuşească, tot adevărul. Inginerul nu acceptă operaţia şi începe să aibă crize din ce în ce mai dureroase.

La câteva zile după aceea, la ora 3 noaptea, sună telefonul. unchiule, tu eşti? îl întreabă nepoţica sa de 13 ani, un adevărat îngeraş. Unchiule, iartă-mă că-ţi telefonez la ora asta, dar de-abia m-am trezit. Am avut un vis despre tine. Am văzut în somn un tânăr blond, înalt, frumos, care mi-a zis: Copilul meu, sunt Sfântul Ioan Rusul, spune-i unchiului tău, inginerul, să primească operaţia ca să i se extragă tumoarea. Voi ţine eu mâna chirurgului, nu i se va întâmpla nimic rău. Unchiule, să nu spui

„nu” Sfântului.
34
Inginerul acceptă, i se face intervenţia chirurgicală şi tumoarea este extirpată.

Cum străluceau feţele tuturor când l-am văzut aici în biserica Sfântului (povesteşte preotul acestei biserici), împreună cu nepoţica ce vorbise cu Sfântul! Şi-a scos pălăria, pansamentele erau încă pe locul unde se făcuse tăietura craniului. „Doctorii mi-au spus că nu trebuia să ies încă, părinte. N-am putut însă; trebuia să vin, să-i mulţumesc din toată inima şi din tot sufletul acestui minunat sfânt care aleargă pretutindeni să ajute, chiar şi fără să-l chemi”.
10 martie 1980
Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te vindecă de boli.
(Ieşire 15,26)

Cu primul avion

Într-unul din marile spitale ale New York-ului toate sunt pregătite pentru operaţia d-lui Gheorghiu Scura, cetăţean american de origine greacă, care are într-unul din plămâni o tumoare canceroasă mai mare decât o gutuie. Soţia acestuia, d-na Atanasia, cere însă o mică amânare a operaţiei. Directorul spitalului îi acordă o amânare, de două zile.

Ce se întâmplase? în ultima clipă a simţit în sufletul ei dorinţa de a da soţului ei înainte de operaţie câteva picături de agheasmă şi puţin mir de la candela care arde fără întrerupere în faţa raclei cu sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Rusul. A telefonat în Grecia, la biserica Sfântului, şi a rugat
35
pe preotul de aici să-i trimită aceste daruri simple cu primul avion pentru New York. Aşa se şi întâmplă: cu primul avion este trimis un pacheţel conţinând două sticluţe una cu agheasmă iar cealaltă cu mir de la candela Sfântului.

Pe marele aeroport al New York-ului, atunci când primeşte în mână micul pacheţel, d-na Atanasia nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. Consideră că l-a primit pe însuşi Sfântul şi i se roagă Fierbinte pentru vindecarea soţului. Dl. Gheorghiu priveşte cu ochii plini de lacrimi la soţia care, săvârşind parcă o sfântă slujbă, îi oferă cu dragoste binecuvântările (agheasma şi mirul) primite din Grecia. D-na Atanasia merge apoi la directorul spitalului şi îi cere să se mai facă o dată analizele. Mirat de insistenţele acesteia, directorul dă dispoziţie să i se facă bolnavului o radioscopie simplă.

Minunea pe care o aştepta, care din prima clipă nădăjduise că o să se întâmple, într-adevăr se petrecuse! Uimiţi, doctorii se încredinţează că noua radiografie nu mai arată nici o tumoare; insistă, încearcă să explice ştiinţific minunea pe care o văd împlinită în ochii lor.

„Explicaţie ştiinţifică nu se poate da minunii făcute de Sfântul Ioan”, spune credincioasa doamnă Scura şi se bucură de tovarăşul ei de viaţă care s-a reîntors în sânul familiei, la serviciul său, şi slăveşte zi şi noapte pe Dumnezeu şi pe Sfinţii Săi.
3 iunie 1983
Şi prin credinţa în numele Lui, pe acesta pe care îl vedeţi şi îl cunoaşteţi, l-a întărit numele lui Iisus şi credinţa cea întru el i-a dat lui întregirea aceasta a trupului înaintea voastră, a tuturor.
(Faptele Apostolilor 3,16)
36
Casa e a ta

Doamna Areti K., văduvă, împreună cu singura ei fetiţă Hrisa, nu au apucat să-şi revină după moartea prematură a soţului şi tatălui, că s-au aflat în faţa unei nedreptăţi cu adevărat neomeneşti. Cei trei fraţi ai soţului defunct, după ce şi-au luat partea lor de moştenire, au depus reclamaţie la Tribunal, vrând să ia şi casa doamnei Areti, situată într-una din zonele centrale ale Atenei. Folosindu-se de moartea fratelui lor, cunoscând că unele legi nu sunt foarte clare, au intentat proces, s-au judecat şi au câştigat clădirea. Mama şi fata se găseau într-o adevărată junglă în care fiara cea mai puternică o mănâncă pe cea slabă. Altă moştenire nu au. Cu cei câţiva bani aflaţi la bancă hotărăsc să se lupte din răsputeri pentru a-şi recăpăta casa. Este casa lor, rodul ostenelii, al sudorii, al sângelui soţului ei, este singura lor avere. Ajung până la curtea de apel, dar pierd iarăşi. Se îndreaptă atunci către Areopag, la Curtea de Casaţie, la cea mai înaltă judecătorie a Greciei.

Mama şi fata privesc înapoi la toată lupta pe care au dus-o, la toate ostenelile făcute, la viitorul nesigur. Cu trei hotărâri judecătoreşti negative cum să mai aibă nădejde că se va lumina de ziuă în viaţa lor, că va mai răsări lumina dreptăţii? Ce anume va putea înmuia inima împietrită de răutate a

rudelor? Este ora două şi jumătate în noaptea dinainte de proces când, într-o aşa stare de deznădejde sufletească, mama şi fata încearcă să adoarmă.

în vis, văduva vede cum se ceartă cu cumnaţii ei. Apoi vede cum se apropie de ea un tânăr cu faţa senină, o linişteşte şi îi spune: „Casa e a ta. De proces o să am eu grijă. La orice necaz şi primejdie cereţi ajutorul lui Dumnezeu şi nouă, celor

37

ce-i slujim Lui. Eu sunt Ioan din Rusia. Mergeţi mâine la judecătorie liniştite”.

Mama se trezeşte, o trezeşte şi pe fată. Cele două femei singure, nedreptăţite, se roagă până în zori cu zbucium şi nerăbdare.

Dimineaţă, înainte de a intra în sala de judecată, avocatul, întors urgent din străinătate pentru procesul lor, le dă ultimele sfaturi. Le îndeamnă să aibă curaj şi sânge rece. De unde să ştie ce nădejde aveau ascunsă în inimile lor?

Curtea de Casaţie a hotărât: casa aparţine văduvei răposatului şi fiicei acestuia, având proprietate deplină asupra ei.

(Povesteşte preotul bisericii):

„Părinte, mi-au spus când au venit la biserica Sfântului Ioan, nu-l cunoşteam pe Sfântul. Ne rugam lui Dumnezeu, aveam duhovnicul nostru, ne împărtăşeam cu Sfintele Taine, Însă aici nu veniserăm niciodată, nici nu ne rugaserăm vreodată Sfântului Ioan.

Părinte, cum ne cunosc, cum se mişcă sfinţii printre noi, cum ştiu toate necazurile noastre?”

28 martie 1985

«Scris este: Că îngerilor Săi va porunci, pentru Tine, ca să te păzească.» (Luca 4,10)

„Ioan rusul”

Aproape două ore se rugase plângând dl. Constantin Polihronie, mare funcţionar de stat, în faţa raclei cu

38

moaştele Sfântului. Era îmbrăcat numai în pijama şi un taxi îl aştepta la poarta bisericii. Când a terminat, a pornit încet spre ieşire, târându-şi pantofii pe podea. L-am oprit puţin, povesteşte preotul bisericii, să-l întreb, dacă vrea să ne spună, de ce a plâns atât, de ce venise aşa îmbrăcat la biserică şi dacă nu cumva dorea o cameră să se odihnească puţin.

nu, părinte, m-a odihnit pentru mulţi ani Sfântul, acest mare şi făcător de minuni doctor căruia îi slujiţi. Astăzi de dimineaţă a venit la spital soţia mea să mă vadă. De mai bine de zece ani nu mai stăteam drept, aşa cum sunt acum. Din cauza unei afecţiuni cronice a sistemului nervos şi a unei boli prin care am trecut, mi-am şubrezit atât de mult sănătatea încât am fost nevoit să ies la pensie înainte de termen şi să mă internez în spital. La doi ani după aceasta aveam picioarele paralizate mai mult de 80. Paralizia, starea sufletească rea, deznădejdea mă duseseră aproape de moarte.

Astăzi, aşadar, când a venit soţia la spital să mă vadă, m-a găsit dormind şi nu m-a trezit, ci s-a aşezat pe un scaun alături de patul meu. Pentru câteva clipe a prins-o somnul. Vede în vis cum în salonul vecin se făcea vizita doctorilor. În mijlocul lor a zărit pe unul tânăr, străin. Soţia mea s-a apropiat de el şi i-a zis:

doctore, sunteţi străin? Vă văd pentru prima dată la spital. Vă rog, în salonul de alături zace soţul meu, paralizat de zece ani. Doctorii mi-au spus adevărul: o să-mi pierd tovarăşul de viaţă, o să-mi pierd singurul sprijin. Soţul meu o să moară.

mergeţi, doamnă, aşteptaţi, îl voi vedea şi pe soţul dumneavoastră.

da, doctore, aştept; spuneţi-mi dacă vreţi numele dumneavoastră.

ioan Rusul, i-a răspuns.

39

S-a trezit şi a sărit de pe scaun! Mă vede cum încerc singur să mă ridic, sprijinit pe coate.

ajută-mă, îi zic, cineva mă ţine de subsuori şi mă ridică, ajută-mă şi tu.

M-am ridicat în picioare, pe podea. Plânsul soţiei a făcut să se adune în jurul nostru doctorii şi asistentele medicale. Doctorul responsabil al secţiei, un creştin cu adevărat credincios, a fost profund mişcat când a auzit de la soţia mea cele petrecute şi mi-a spus:

domnule Polihronie, nu cereţi să vă schimbaţi pijamaua, plecaţi, luaţi un taxi şi mergeţi la biserica vindecătorului dumneavoastră, la sfântul Ioan, în Ewia, unde se află sfintele moaşte întregi. Mergeţi, mulţumiţi-i din suflet şi veniţi apoi să vă facem externarea care de această dată lucru rar, desigur

este semnată nu de un doctor ci de un sfânt. Cred tot ceea ce spun şi ca creştin şi ca medic. Deasupra ştiinţei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu şi a Sfinţilor Săi...

Acestea mi-a spus, părinte. Acestea le vedeţi. Daţi-mi şi sfinţia voastră binecuvântare.

Acestea le-a spus, acestea le-am văzut la acest om binecuvântat care, cu ochii plini de lacrimi (bărbaţilor, pentru a plânge, trebuie să li se întâmple ceva cu adevărat serios), NU ştia cum să-i mai mulţumească Sfântului.

De fiecare dată când îmi amintesc sau aud aceste cuvinte, povesteşte preotul bisericii, mă cuprinde veselia şi râd.

22 februarie 1984

Aşa sunt uitaţi prietenii?"

împreună cu bătrânul pensionar Nicolae, fost muncitor la o fabrică din zona Pireului. Moş Nicolae (purtând de mai bine de 20 de ani nişte ochelari cu lentile groase şi vechi, aproape fără nici un fir de păr în cap), în discuţiile lui, în rugăciunile lui, îl numeşte pe Sfântul Ioan prieten şi într-adevăr îl are ca pe un prieten. Este aşa de copilărească simplitatea şi naivitatea lui!

„Am venit şi anul ăsta, părinte, am venit să-l salut pe Prietenul meu. De ani de zile suntem prieteni! Şi cum să nu fie aşa, dacă îmi împlineşte imediat tot ceea ce îi cer?".

Într-un an bătrânul Nicolae a venit supărat, cu o adâncă mâhnire în suflet. A intrat în biserică, nu ne-a salutat ci s-a dus direct la racla cu sfintele moaşte. Când şi-a terminat de spus „of-ul" către Sfântul a venit şi mi-a zis:

„Ce vreţi, azi am mare supărare, adică ce zic eu astăzi, că o am de ieri dimineaţă. Ieri, pe la ora zece, am cumpărat o bucată de ficat de miel şi i-am spus nevestei să-l pună la tigaie, iar eu am alergat la băcănie să cumpăr puţin vin.

La semafor, unde m-am oprit şi aşteptam să se facă verde, am auzit în spatele meu un glas: Aşa sunt uitaţi prietenii? Eram singur. Mă uit în spate nimeni. Sus la balcoane nimeni; glasul însă îl auzisem foarte aproape de mine.

S-a aprins lumina verde, am traversat, am intrat în băcănie; aici se auzeau nişte cântări bisericeşti minunate.

frumoasă casetă cu cântări îi zic vânzătorului.

nu-i casetă, moş Nicolae, se transmite Sfânta Liturghie la radio. Astăzi este sărbătoarea Sfântului Ioan Rusul, în Evvia, slujesc acolo 6 arhierei, după cum a spus prezentatorul.

N-am mai cumpărat nimic. Am ieşit, am traversat pe roşu. Şi acum am în urechi claxoanele, frânele, strigătele şoferilor. Am ridicat amândouă mâinile în sus şi le-am făcut semn să se oprească toţi, să pot traversa. Ce să fac? N-am mâncat de

ieri nimic, nici nu vreau să mănânc. Puţin Lucru este să-ţi spună un sfânt că l-ai uitat? Pot să-i mai zic acuma prieten?" Da, moş Nicolae, i-ai fost şi îi vei fi prieten. Măcar să ajungem şi noi la simplitatea şi la curăţia inimii tale.

11 aprilie 1985

«Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi... ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.»

(Ioan 15, 14-15)

10 iunie 1976,

Să-mi spună iarăşi „mamă"

într-unul din satele de munte din regiunea Arta (Grecia), au sosit să-şi petreacă vacanţa de vară Trei copii din cei patru ai satului care mergeau la liceu. Dintre ei lipsea Tanasis, fiul Dimitrei P.

Tanasis, singurul copil al familiei, îşi pierduse tatăl care suferise de o boală de ficat. Mama, cu toată sărăcia şi necazurile ei, a vrut ca singurul copil pe care-l avea să înveţe carte. L-a trimis la oraş, a făcut gimnaziul iar acum era în ultimul an de liceu.

Aflând că fiul ei nu s-a întors împreună cu ceilalţi, a alergat neliniştită la colegul acestuia, Gheorghios Ghiuzeli, să afle ce se întâmplase, iar acesta îi spune tot adevărul: Tanasis nu mai mergea la ore din martie, se întovărăşise cu nişte persoane suspecte, a închiriat altuia camera şi a plecat.

„Şi ca să-ţi spun tot adevărul, tanti Dimitra, s-a amestecat în nişte lucruri scârboase, înţelegi?".

A înţeles. Lovită parcă de trăznet, nu mai vede înaintea ei nimic; pieptul i se striveşte şi în gât i s-a pus un nod care o îneacă. Vrea să plângă însă nu poate. Lacrimile i-au secat plângându-şi bărbatul, inima îi este învârtoşată acum. De cine se îngrijise sărmana mamă până acum? Pentru cine rămăsese flămândă de multe ori, nici o haină nouă nu mai pusese pe ea, numai să poată să mai pună un bănişor de-o parte, să poată să iasă la capăt cu nevoile băiatului?

A plecat la oraş, în Arta. „O să merg pe drum şi-o să-ntreb: N-aţi văzut pe băiatul meu?” în mijlocul oraşului însă pe cine să cunoască, cu cine să vorbească? La camera pe care o avusese închiriată băiatul, cei ce locuiau acum acolo i-au spus aceleaşi lucruri pe care le ştia şi ea de la colegi, şi încă ceva: dintre noii lui prieteni făcea parte şi unul cunoscut în oraş pentru afacerile lui murdare, în vârstă de mai bine de 40 de ani.

Nefericita mamă nici nu mai vedea pe unde mergea, pe unde păşea. A colindat toate drumurile: nicăieri nici un semn. întoarsă în sat, zilele şi nopţile le petrecea la fel; „Dumnezeul meu, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajutaţi-mă că pier”.

Nu trecuseră nici trei-patru zile şi „orfanul” ei s-a întors. Nebărbierit, plin de aere şi cu privirea sălbăticită. Nu acesta era copilul ei. Nu plecase aşa ultima dată de acasă. Cum ajunsese în halul acesta?

Nu apucă însă să spună nici un cuvânt, că aude: „Ai ceva mărunţiş? Aruncă-mi-l că plec”. Mama însă vrea să-i vorbească, să-l strige, să vadă ce-i cu bacalaureatul lui, de ce a ajuns aşa. N-a avut însă timp. A apucat-o strâns de umăr şi i-a repetat, mai sălbatic: „Dă-mi banii şi plec”.

43

Mama încearcă iarăşi să vorbească cu el şi atunci „copilul ei” o loveşte, îi ia micile economii şi dispare.

Ca toate lucrurile „de-a gata” însă, banii se termină repede. N-a muncit, nu s-a obosit, n-a pierdut nopţile ca să-i adune, aşa că îi împrăştie unde şi cum vrea. După câteva luni s-a întors iarăşi după „ceva mărunţiş”. I-a băgat în buzunar şi a dispărut.

Opt ani de zile a ţinut această dramă. Mama a ajuns o zdreanţă, o umbră, un schelet. Pe copilul ei, care acum se ocupa cu drogurile, sau i-l vor aduce acasă mort, sau îl va găsi la închisoare. Aceste ultime veşti nu le mai poate suporta, simte cum se scurge din ea ultima picătură de viaţă, în mijlocul acestei negre disperări primeşte o povaţă: „Sărmano, te-a nenorocit fiul tău, o să mori. Mergi şi închină-te la un sfânt care are sfintele moaşte întregi pe insula Evvia. Este mare făcător de minuni, roagă-l şi va auzi suferinţa şi durerea ta”.

A plecat, a ajuns la biserica Sfântului.

Halul în care arăta l-a făcut pe preotul bisericii să înceapă imediat să cânte Paraclisul Sfântului Ioan, în faţa raclei cu sfintele moaşte. Căzută jos, o auzeau zicând: „Adu-mi copilul înapoi acasă, Sfinte Ioane. Du-te şi găseşte-l şi luminează-l să-mi zică iarăşi mamă, ca mai înainte. Adu-mi-l înapoi, Sfinte Ioane”.

în ziua următoare s-a slujit Sfânta Liturghie în numele copilului „rătăcit”. Femeia îndurerată repeta tot timpul aceeaşi rugă: Sfinte ioane, adu-mi copilul acasă să-mi zică iarăşi „mamă”.

Când s-a întors în sat a găsit uşa descuiată: o aştepta copilul ei. „Mamă (acesta a fost primul lui cuvânt), m-am întors, mă mai primeşti? Mamă, îmi pare rău de tot ce ţi-am făcut. în locul bietului tata care a murit o să stau eu acasă, să te ajut, să lucrez puţinul pământ pe care îl avem. Mamă,

44

iartă-mă, alaltăieri am înţeles că ani şi ani de zile te-am torturat de moarte şi că m-am chinuit şi pe mine însumi”.

Mama izbucneşte În plâns. Nu poate să vorbească.

Spre seară l-a privit şi i-a zis: „Bine ai venit, copilul meu, la casa noastră. Rămâi aici. Dimineaţă eu plec. Mă duc să-i mulţumesc Aceluia care alaltăieri, cum ai zis, te-a căutat, te-a găsit şi te-a adus aici. Fiul înfricoşat n-a înţeles nimic, nici n-a îndrăznit s-o mai întrebe altceva.

După două zile, văzând-o iarăşi în biserică, preotul gândea că se rătăcise poate din cauza necazurilor şi a torturilor sufleteşti, şi nu mai ştia să se întoarcă acasă. Însă nu, ştia, îşi găsise drumul şi ea şi copilul ei care îi spune iarăşi „mamă”.

30 iunie 1984

Săptămâna mare - 1980

În Duminica Floriilor, după-amiază, la preotul bisericii Sfântului Ioan Rusul s-a prezentat o

familie: „Am venit, părinte, împreună cu soţia mea, să rămânem aici la dumneavoastră în Săptămâna Sfintelor Patimi ale Domnului. Vrem să ne spovedim amândoi şi, dacă suntem vrednici, să ne împărtăşim cu Sfintele Taine. Mai întâi aş vrea însă să vă povestesc despre săptămâna noastră mare, despre patimile noastre. De şase luni de zile am pierdut orice urmă a fetei noastre, studentă la drept în anul trei. Acum şase luni ne-a telefonat şi ne-a zis că vrea să schimbe locuinţa şi imediat cum se va muta ne va suna şi ne va spune noua adresă. De

45

abia a închis telefonul că am şi plecat cu soţia mea după ea, la Tesalonic. Proprietarii locuinţei pe care o avusese închiriată nu ne-au ascuns adevărul: fata noastră plecase de opt zile de aici şi, mai mult, era căutată de secţia antidrog a poliţiei! în ultimul timp se întorcea acasă în zori şi dormea toată ziua.

La Universitate, unul dintre prietenii noştri mai vechi, cu câteva cuvinte a făcut să crească şi mai mult frica în noi:

¡uitaţi, s-o găsiţi cu orice preţ, fata voastră este în primejdie”.

în zadar însă am căutat peste tot, nici o urmă.

După două luni am primit un telefon de la ea. Ne-a vorbit cu nişte expresii triviale pe care „fata noastră” n-ar fi putut să ni le spună niciodată. Ne-a ameninţat să nu o mai căutăm, că ea nu mai are părinţi. Acum are altceva, nu vrea să mai ştie de noi. Nici Universitate nu-i mai trebuie, există lucruri mai frumoase în viaţă.

De şase luni, părinte, am lăsat toate şi am căutat cu orice mijloc şi în orice fel să o găsim. S-a deschis pământul şi a înghiţit-o. Sau a fugit în străinătate, sau au omorât-o undeva traficanţii de droguri. De la Tesalonic am aflat că au dispărut mai mult de două sute de tineri şi mulţi dintre aceştia nu mai apar niciodată.

Acest Paşte n-am fi putut să-l facem acasă. Am fost iarăşi la Tesalonic, am răscolit prin cele mai murdare taverne, s-au înnegrit sufletele noastre de ce am văzut acolo. Ne-am întors acasă, dar casa nu ne mai încăpea. Ce să facem, alt copil nu avem, rămânem pustii în lume, ultima noastră nădejde este Sfântul Ioan, căruia îi slujiţi aici; nu vom mânca nimic toată Săptămâna Mare, vom sta aici lângă sfintele moaşte şi-l vom ruga cu lacrimi din toată inima şi din tot sufletul să ne salveze copilul.”

46

în Sâmbăta Mare aud În biserică cântându-se: „Să tacă tot trupul omenesc şi să stea cu frică şi cu cutremur...”

„Părinte, am vrea să mergem acasă, să fim deseară la slujba învierii la noi în sat. Şi au plecat. Au plecat cu o speranţă ascunsă în inimi şi cu o bucurie zugrăvită pe feţe.

În ziua de Paşti, la prânz, bat toate clopotele bisericii Sfântului Ioan pentru a începe slujba vecerniei - „a doua înviere”. înainte de a începe însă, preotul, în veşminte de praznic şi cu lumânarea de la slujba învierii în mână, vede la uşa pe jumătate deschisă a Sfântului Altar pe cei doi părinţi care ieri se întorseseră la casa lor. Acum erau aici, împreună cu fata lor!

părinte, părinte, fata noastră, Naty! Aceasta este fetiţa noastră iubită! Am găsit-o acasă, ne aştepta. Părinte, cum să mulţumim acestui mare Sfânt? O, Doamne, Doamne, slavă Ţie şi Sfântului Tău!

bucură-te, Naty, împreună cu părinţii tăi! Tare mult mă bucur şi eu de această vizită a ta la Sfântul Ioan.

mă bucur, părinte. Săptămâna aceasta am dus o luptă între viaţă şi moarte. Alegeam întotdeauna moartea. O putere nevăzută însă, mai presus de om, m-a răpit din drumul către moarte şi m-a readus la viaţă, acasă, aici. Voi cânta, părinte, voi cânta şi eu: „Hristos a înviat din morţi...” Şi fata a izbucnit în lacrimi şi suspine, în timp ce tatăl o strângea în braţele-i părinteşti...

Lumea, în biserică, aştepta nerăbdătoare. Se întârziase cu douăzeci de minute. Slujba însă începuse deja cu învierea fetei.

Sfintele Paşti - 1980

47

O foarte scumpă vază de flori

Copiii Şcolii Municipale din Kalithea (Atena) pot fi văzuţi adesea cu feţele posomorâte, cu ochii umezi de durere şi emoţie. De multe ori în timpul anului şcolar colega lor, Katerina, scoate un ţipăt şi se prăbuşeşte printre bănci, în faţa tablei sau în curtea şcolii şi începe să strige. Katerina este totdeauna speriată, râde foarte puţin şi trăieşte având în minte coşmarul acestor înfricoşătoare clipe. Strigătele ei groaznice, privirea sălbatică din timpul crizelor au străpuns inimile copiilor care zi şi

noapte au în urechi ţipetele ei. în timpul crizei Katerina strigă asemeni unui câine care urlă în noaptea întunecoasă şi rece, lăcrimează asemeni unei pisici sălbatice şi mugeşte ca o fiară, făcând să îngheţe toţi cei din jurul ei.

Katerina nu este psihopată ci suferă de demon. Psihopatia este o boală fizică, pe când îndrăcirea este o boală sufletească.

Diavolul intră în om şi îl târăşte unde vrea, prin toate răutăţile vieţii. începuse să pătimească înainte de a merge la şcoală. Acum era în clasa a cincea şi tot mai era chinuită de diavol, împreună cu părinţii ei s-a chinuit, s-a rugat, a mers pe la biserici, pe la mănăstiri, prin toate locurile sfinte; a postit mult auzind cuvintele Sfintei Evanghelii:

„Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? ” Iisus le-a răspuns: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post ” (Marcu 9,28-29) împreună cu părinţii a mers de două-trei ori şi la biserica Sfântului Ioan Rusul. îngenunchea şi se ruga singură în faţa raclei cu sfintele moaşte:

„Bunule Sfinte Ioane, te rog din toată inima, vindecă-mă să nu mai cad, să nu mă mai lovesc, să nu mai scot strigăte sălbatice, să nu-i mai supăr pe cei din jurul meu, pe colegi şi

pe prieteni. Sfinte Ioane, cresc; vezi, sunt în clasa a cincea, ce voi face în viaţă? Uite câte cicatrici am pe mine: mă prăbuşesc acasă, pe drum, la şcoală. Bunule Sfinte ioane, cum ai vindecat cu puterea ta dumnezeiască atâta şi atâta lume, te rog, vindecă-mă şi pe mine”.

Cu atâta durere se ruga încât frângea inimile bieţilor părinţi şi a celor ce-o auzeau.

Într-o seară, ca în vis, un tânăr frumos, luminos, s-a oprit în faţa ei.

„Katerina, am venit, m-ai căutat de multe ori, însă acum m-a trimis Dumnezeu. Sunt Sfântul Ioan din Rusia. Diavolul a plecat. Nu vei mai cădea, nu te vei mai lovi, nu te vei mai chinui de acum. Dimineaţă, când te vei trezi, să-i spui mamei; să veniţi împreună la biserica mea şi să-mi aduceţi puţine flori”.

Mama a ascultat visul fetei ca pe cea mai frumoasă veste din viaţa ei. O aştepta să vină din Cer de ani şi ani de zile. Să audă toţi şi să ştie că diavolii nu se alungă cu antibiotice sau cu orice alt mijloc de vindecare. Părinţii fetei au luptat cu duhurile viclene, au simţit că acestea nu sunt o creaţie a închipuirii omeneşti, cum vor unii să creadă şi să spună. Poate că aceştia n-au fost încercaţi niciodată de diavol, nici n-au văzut vreodată un îndrăcit atunci când are crize. Părinţii fetei vedeau cum se luptă cu fiinţe din lumea spirituală, diavolii se foloseau de copilul lor, puneau stăpânire pe voinţa ei.

Mama a coborât în piaţă şi a cumpărat o glastră foarte scumpă din aur, porţelan şi smalţ. A cumpărat şi cele mai scumpe flori pe care le-a găsit, pentru a împlini astfel dorinţa Sfântului.

Ce privelişte frumoasă, ce clipe de neuitat! Mama, ţinând cu o mână pe Katerina iar în cealaltă glastra cu flori, urcă treptele bisericii. Cu ochii plini de lacrimi au lăsat florile pe

racla Sfântului şi au căzut în genunchi. Pe cât de mare le-a fost durerea atâţia ani de zile, pe atât de fierbinte este puţina mulţumire pe care o pot aduce Sfântului şi lui Dumnezeu.

Katerina astăzi a terminat liceul şi şi-a găsit un loc de muncă. întrebaţi dacă a mai fost chinuită de diavol? Dar nu i-a spus Sfântul: „Diavolul a plecat?” într-adevăr, a plecat pentru totdeauna. Katerina crede acest lucru şi trăieşte înconjurată de mila şi iubirea lui Dumnezeu şi a Sfântului Său.

14 decembrie 1980

„Sfinte Ioane, mă urăşti?”

Au trecut opt ani de la ziua nunţii lor. în zadar au aşteptat însă domnul Ghiorghios K. şi soţia sa să le vină pe lume un copil. Inima lor este arsă de o tristeţe adâncă şi de nevindecat. Ce jalnică este viaţa pentru o femeie care nu are copii, care nu este mamă! Soţul, întristat şi el, încearcă să-i dea curaj: „Ai răbdare, îi spune, asta-i voia Domnului; cu lacrimi şi supărare nu poţi să schimbi nimic. Scopul nunţii nu este numai dobândirea copiilor, ci şi creşterea noastră duhovnicească, unirea aici şi în veşnicie cu Dumnezeu”.

Doamna Arhondula stăruia însă să se roage, să se roage din toată puterea sufletului ei. De mică, mama o învăţase să se roage totdeauna pentru că, spunea, adevăraţii oameni se roagă din toată inima şi rugăciunea îi înarmează cu răbdare şi perseverenţă în luptele grele ale vieţii. Mersese de multe ori

cu familia şi la biserica Sfântului Ioan. După căsătorie se ruga adesea:
„Mare Sfinte Ioane, te rog, te implor, mijloceşte către Domnul nostru şi roagă-L să mă învrednicească să devin şi

eu mamă. Oamenii şi ştiinţa lor mi-au spus că eu nu voi fi niciodată mamă. Braţele mele vor rămâne goale, casa întunecoasă, inima mea îndurerată. Eu, Sfinte Ioane, voi aştepta răspunsul din Ceruri, să-mi dăruiască Dumnezeu un copilaş, să-mi umple casa, inima şi viaţa întreagă de bucurie.
O să aştept, Mare Sfinte Ioane...”.

Iarna lui 1979. Posomorâtă, doamna Arhondula încearcă să-şi adune gândurile şi să se roage. Nu poate însă, este istovită şi simte ceva urât înăuntrul ei. Ar vrea să plângă, să strige, să ameninţe. Se întoarce, vede pe perete icoana Sfântului Ioan şi izbucneşte în lacrimi: „Ce ţi-am făcut eu, Sfinte Ioane, de ce mă urăşti? De ce Dumnezeu nu vrea să-mi dea această bucurie? Sfinte Ioane, mă urăşti?”

Noaptea următoare se aud paşi urcând scările ce duc către casa lor şi cineva bate la uşă. S-au trezit amândoi, şi ea şi soţul. A ieşit doamna să deschidă. în întunericul de afară vede o lumină având chipul Sfântului Ioan: „Arhondula, ce rugăciune a fost aceea pe care ai făcut-o aseară? Sfinţii nu urăsc pe nimeni. Nu este însă voia lui Dumnezeu să dobândeşti acum copii. Vor mai trece doi ani şi va veni şi această bucurie”.

A dispărut lumina, s-a stins şi ecoul glasului Sfântului.

Au trecut cei doi ani, apoi a venit şi bucuria de la Dumnezeu: primul, al doilea şi al treilea copil. Glasurile lor duioase au umplut acum de fericire casa şi inimile părinţilor.
3 decembrie 1979
«Strigat-au drepţii şi Domnul i-a auzit, şi din toate necazurile lor i-a izbăvit.»
Psalmul 33,16

Din Mekka Arabiei la Procopie, în insula Evvia

Pe când era rob turcilor, Sfântul Ioan a trimis în chip minunat o farfurie cu mâncare din Procopie (Asia Mică) la Mekka, în Arabia. Aceasta este printre primele minuni care mărturisesc îndrăzneala pe care o dobândise în Faţa lui Dumnezeu pe când era încă tânăr, în viaţa aceasta. Prin minunile sale Sfântul mărturisea ortodoxia, uimindu-i pe turci, duşmanii creştinismului, şi îi întărea în credinţă pe creştini. Dragostea lui Hristos a dat puteri sfinţilor Bisericii asemănătoare cu cele date de Dumnezeu Sfinţilor Prooroci, Patriarhilor şi tuturor drepţilor Vechiului Testament.

Unul din cei patru preoţi care slujeau şi slujesc la Biserica Sfântului din Procopie (Evvia) dorea să adune mărturii despre minunile Sfântului Ioan de la creştinii refugiaţi în Grecia în 1924, care au venit cu sfintele moaşte din Asia Mică şi care acum, în vârstă fiind, plecau unul câte unul către viaţa cealaltă, veşnică.

Într-o zi, pe când slujea în biserică Vecernia, singur fiind, cânta: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta...”; ajungând cu cădelniţa să tămâieze sfintele moaşte, privirea i-a căzut pe icoana care îl arată pe Sfântul Ioan îngenuncheat, rugându-se Domnului să trimită farfuria cu mâncare la Aga turc, aflat la Mekka. Privind icoana, preotul a zis întru sine: „Sfinte Ioane, bine ar fi fost dacă am fi avut măcar o copie a acestei farfurii, să o fotografiem pentru noua carte cu viaţa şi minunile tale!”
După o săptămână, la intrarea în biserică preotul întâlneşte o creştină venită din zona Spartei care îl întreabă: Părinte, sunteţi de aici, sunteţi preotul acestei biserici?” Răspunzându-i că da, aici slujeşte, femeia a continuat:

„Săptămâna trecută, vineri seara (în aceeaşi zi în care preotul spusese sfântului că i-ar trebui farfuria), am văzut în vis pe Sfântul Ioan şi mi-a zis: între lucrurile pe care le-a adus tatăl tău din Asia şi care se află în beciul casei voastre o să găseşti o farfurie de aramă. Curăţeşte-o şi să mi-o aduci la biserica mea din Procopie, pe insula Evvia, şi să o laşi aici pentru totdeauna, căci am nevoie de ea.”

Acestea zicând, creştina a scos din geantă o farfurie de aramă şi a dat-o preotului. Acesta, uimit, a văzut că este identică cu farfuria din icoana Sfântului. A luat apoi farfuria, a sărutat-o şi, lăcrimând, a dus-o şi a aşezat-o pe racla Sfântului căruia i-a spus cu ochii plini de lacrimi: „Sfinte Ioane, atât de mult te îngrijeşti şi te oboseşti cu noi, păcătoşii? Slavă Dumnezeului nostm, slavă şi ţie că l-ai iubit,

l-ai slăvit şi acum eşti împreună cu El în veşnicie. Îţi mulţumesc, Sfinte Ioane...” Farfuria, mărturie peste trei sute de ani a minunii Sfântului Ioan, poate fi văzută acum în biserica unde se află sfintele moaşte: în localitatea Procopie, pe insula Ewia, Grecia.
30 octombrie 1976
Se vindecă hemoragia
Unul dintre preoţii care slujesc la biserica sfântului suferea de mai bine de 15 ani de hemoragii nazale, uneori curgându-i chiar foarte mult sânge.
Într-o zi, la ora 4 dimineaţa, mergea la biserica Sfântului să se pregătească de slujbă, fiindu-i rândul să slujească. Cu
53
câţiva metri înainte de a ajunge la biserică simte cum iarăşi îi ţâşneşte sânge din nas, i se scurge pe barbă şi îi umple rasa pe piept. Puţin ameţit, pleacă să găsească o cişmea să se spele.
Se gândea în acest timp că această hemoragie i se trage poate de la vreo boală care îl macină în ascuns. Mintea i se duce la familie, la cei trei copii şi la soţie, şi se roagă: „Sfinte Ioane, dacă această boală o să mă ducă la moarte, să ai grijă tu de familia mea. Dacă însă pot să mă fac bine, vindecă-mă ca să pot să-mi împlinesc datoriile de preot şi de cap de familie”.

A aşteptat puţin, i s-a oprit sângele, s-a spălat şi a intrat în biserică. Este încă întuneric, nu există curent electric aici. Lumina pâlpâitoare a candelelor, cu reflexe aurii, face să se însufleţească feţele sfinţilor din icoane. Preotul zice apoi rugăciunile de pregătire pentru această mare lucrare, taina tainelor, care este Sfânta Liturghie. Pentru că a sluji preotul Sfânta Liturghie este într-adevăr un lucru mare şi înfricoşător, nu numai pentru fiecare om dar şi pentru toate puterile cereşti care doresc să-l privească. Numai preotul a primit de la Dumnezeu această harismă, prin Sfânta Taină a hirotoniei, acel dar de a sluji Sfintele Taine şi de a spune sfintele cuvinte ale rugăciunilor şi în acel moment să se împlinească cele pe care le spune.

„Deoarece cuvântul rugăciunilor pe care le citeşte preotul are putere dumnezeiască, cele pe care le cere poporul lui Dumnezeu, la Sfânta Liturghie, prin gura preotului, sunt lucruri care se împlinesc de fiecare dată” (Sf. Nicolae Cabasila).

în timp ce se ruga, înainte de a intra în Sfântul Altar, preotul cel bolnav a văzut lângă el, la aproape trei metri, un tânăr îmbrăcat milităreşte, înalt, blond, şi care arăta că ar avea ceva de discutat cu preotul. Acesta şi-a făcut mai repede închinăciunile la icoanele de la catapeteasmă şi, pe când se închina la ultima icoană, tânărul s-a apropiat la un metru de
54
preot şi arăta că se grăbeşte. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat către partea de apus a bisericii, arătând că nu mai aşteaptă deloc, pleacă.

Preotul a intrat repede în Sfântul Altar şi, înainte de a face metaniile din faţa Sfintei Mese, a zis paracliserului: „Spune-i militarului care este în faţa uşii şi care se grăbeşte să nu plece, să mă aştepte căci am terminat, mă închin în faţa Sfintei Mese şi vin”.

Peste puţin timp se întoarce paracliserul cu respiraţia tăiată:

în biserică nu-i nimeni, părinte, nici n-a intrat nimeni. Am ieşit afară, locul e pustiu, întunecos. Nimeni, trebuie c-a fost Sfântul Ioan, părinte.

poate, dar să nu spui la nimeni nimic.

De atunci au trecut alţi zece ani, dar din acel ceas niciodată nu i-a mai curs sânge din nas. Este liber a sluji acum, făcând din glasurile credincioşilor un singur glas, acela al preotului, care se roagă pentru „neştiinţa şi păcatele poporului”.
29 iunie 1972
55
PARACLISUL Sfântului Ioan Rusul
(Scris de Monahul Daniil din Sfântul Munte al Athosului)

De este preot, zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar de nu este preot, se zice:

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne IISUSE Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.:

Veniţi să ne închinăm împăratului nostru Dumnezeu. Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, împăratul nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, împăratul şi Dumnezeul nostru.

După care

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru credincioşia Ta, auzi-măîntru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i

drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită în lăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu, ca un pământ însetoşat. Degrabă auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.,

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule, (de 3 ori)

Apoi

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului, (de trei ori) Şi troparele următoare, glasul al 4-lea:

La Ioan noi credincioşii să alergăm, cei ce în suferinţe şi în necazuri ne aflăm, şi să cădem strigând cu evlavie din adâncul sufletului: Sfinte, ajută-ne nouă, celor ce ne rugăm ţie, aleargă şi ne izbăveşte din această nevoie. Nu

trece, Sfinte, cu vederea, rugăciunea umilă a celor ce aleargă la acoperământul tău. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a Născătoarei:

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi

Psalmul 50:

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptăţit întru cuvintele Tale şi să biruieşti când vei judeca Tu. Că iată, întru fărădelegi m-am zămislit şi întru păcate m-a născut maica mea. Că iată, adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei, şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. întoarce faţa Ta de către păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa ta şi Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la

Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti dreptatea Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu

duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.
CANONUL
Cântarea întâi, glasul al 8-lea:
Irmosul:
«Apa trecându-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Apăsat de cumplite necazuri, către tine îmi arunc şi trupul şi sufletul, rugându-mă ţie, cuvioase Părinte, să mă izbăveşti din nevoi şi suferinţe.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Într-una mă tulbură atacurile din partea trupului, fericite Ioane. Dăruieşte-mi linişte şi pace, Părinte, cu mijlocirile tale cele plăcute lui Dumnezeu.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Cetele cele viclene ale demonilor se luptă fără milă cu robul tău. Nimiceşte tăria acestora cu puterea Crucii şi cu rugăciunile tale.
59
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Fecioară, poartă a lui Dumnezeu, deschide-mi uşa milostivirii, şi din prag izbăveşte-mă, cu îndrăzneala ta cea de maică, de păcatele cele aducătoare de moarte.
Cântarea a 3-a:
Irmosul:
«Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, iubitorule de oameni.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Izbăveşte-mă totdeauna de vicleşugurile oamenilor ce mă necăjesc şi de ameninţările celor ce mă defăimează, risipind nebunia lor sălbatică tu, preaslăvite Părinte, sprijinitorul celor evlavioşi.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Bineîngrijind cu deplină înţelepciune sălaşul sufletului şi în chip deosebit împodobindu-l, de Dumnezeu fericite, vădind harul Duhului, te-ai arătat plin de lumină, ASEMENI unui stâlp de foc.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Căzând din curata feciorie, cu totul m-am pângărit cu patima rătăcirii mele, Preacurată. Ceea ce eşti Născătoare a judecătorului oamenilor păcătoşi, Fecioară, izbăveşte-mă pe mine de toată osânda.
Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, Purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă curată la tine aleargă, ca la UN grabnic ajutător în nevoi.
60
Caută cu milostivire, cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu, la necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.
Apoi preotul zice ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul ecfonisul: „Că milostiv şi iubitor de oameni...”, după care se cântă.
Sedealna, glasul al 2-lea:
Podobie: Cele de sus căutând...
Apărător fierbinte şi turn nebiruit te-ai arătat preaînţelepte, celor ce cu credinţă şi cucernicie îţi strigă ţie: Sfinte Ioane, de Dumnezeu purtătorule, aleargă şi ne izbăveşte pe noi din primejdii, tu cel ce veşnic stai în faţa Sfintei Treimi.
Cântarea a 4-a:
Irmosul:
«Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Cei ce alergăm la cinstită biserica ta, darurile tămăduirilor cu bucurie le primim şi pe tine te slăvim făcătorule de minuni.

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Mulţimile binecredincioşilor creştini de pretutindeni pe tine te cunosc ca apărător al lor şi toţi te laudă ca pe un ocrotitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu bărbăţie străbătând norul vieţuirii celei trupeşti prin făptuire, lăuntric te-ai preschimbat, prealăudate prin lumina cea dumnezeiască.

61

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

Sălaş te-ai făcut, preacurată, Dumnezeului tuturor, ca ceea ce eşti de-a pururi fecioară, şi pe mine mă arată locaş al cereştilor virtuţi, prin harul tău dumnezeiesc.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

«Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, iubitorule de oameni.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Păzeşte-ne pe noi prin mijlocirile tale, fericite, şi cu braţul tău cel puternic doboară demonii cei amarnici, preaminunate.

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Dăruieşte-ne nouă, celor ce ne rugăm ţie, sănătate sufletului şi trupului totdeauna, preafericite Părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Tămăduieşte, minunate Părinte, poporul ce aleargă la tine, de ciumă şi de febră, şi ne izbăveşte pe noi de durerile de tot felul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

De tine se bucură, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea, şi cetele îngerilor şi toate glasurile oamenilor te slăvesc.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

„Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele, căci s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.»

62

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine, Sfinte Ioane, te cunosc comoară de minuni şi izvor de binefaceri, tămăduitor al patimilor şi alungător al puterii demonilor. Pe tine te rog acum, cel ce eşti plin de har, să mă izbăveşti de stricăciunea celor rele.

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ocrotitor al celor săraci te propovăduim pe tine şi apărător al întregii Capadocii, cel ceîmprăştii mulţimea ispitelor şi alungi stricăciunile celor necuvioşi. Ţie ne rugăm, izbăveşte acum din necazuri pe toţi cei binecredincioşi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pe tine, preafericite, te avem liman în primejdii, în tristeţe apărător şi desăvârşită izbăvire din necazuri, râu nesecat, fântână de binefaceri şi veşnic izvor de tămăduiri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

O, Stăpână, întru dragostea cea mijlocitoare către Fiul tău, arată-i Aceluia, Fecioară, crucea şi suliţa şi buretele şi trestia, ca să binevoiască întru noi, cei ce mult păcătuim.

Izbăveşte din nevoi, purtătorule de nevoinţe, pe cei ce cu credinţă curată la tine aleargă, ca la un grabnic ajutător în nevoi.

Preacurată, ceea ce, în zilele cele mai de pe urmă, în chip de negrăit prin cuvânt ai născut pe Cuvântul, roagă-te, ca una ce ai îndrăznire de maică.

Apoi preotul zice ectenia mică cu ecfonisul: „Că tu eşti împăratul păcii, după care urmează

63

Condacul, glasul al 2-lea:

Ceea ce eşti creştinilor ocrotitoare neînfruntată şi mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul, nu trece

cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoşilor, ci sârguieşte, ca o bună, spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm către tine: Grăbeşte spre rugăciune şi te nevoieşte spre îmblânzire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce te cinstesc pe tine.
Prochimen, glasul al 4-lea:
Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.
Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?
Evanghelia de la Luca (cap. 6, 17-23):
«Şi coborând Iisus împreună cu ei, a stat la loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi. Şi El, ridicându-şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: „Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu. Fericiţi voi cei ce flămânziţi acum, că vă veţi sătura, Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor prigoni dintre ei şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer.»
64
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 2-lea:
Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.
Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.
Stihira, glasul al 6-lea:
Nu mă lipsi pe mine de calda ta apărare, Sfinte Ioane, ci te rog zdrobeşte cu puterea ta îndrăznelile cele neputincioase şi neaşteptatele săgetări ale diavolilor. Izbăveşte-mă de boli, de ispite şi de necazuri, şi ne mântuieşte pe toţi de atacurile demonilor, ca să te slăvesc şi să te laud din suflet, să mă închin şi să preamăresc, Sfinte, lucrările tale cele bineplăcute lui Dumnezeu.
Preotul: „Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... la care răspundem „Doamne, miluieşte” (de 12 ori), după care ecfonisul „Cu mila şi cu îndurările...”.
Cântarea a 7-a:
Irmosul:
«Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Sfinte Ioane, cel ce eşti plin de înţelepciunea lui Dumnezeu, arată pline de fericire şi de toată bucuria sufletele celor ce te laudă pe tine şi învaţă-i să strige totdeauna: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
65
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Strălucitor făcându-te prin pătimirea ta, prin cinstitele tale moaşte luminează-mă pe mine, cel întunecat de păcate şi primitor de patimi, şi ne învredniceşte pe toţi de strigarea: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
De ispite şi de primejdii, de nevoi şi de necazuri, precum şi de vătămarea diavolilor izbăveşte pe cei ce îndrăznesc să alerge la tine, şi strigă cu credinţă: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Făcătorul oamenilor, în pântecele tău sălăşluindu-se, ceea ce eşti plină de har, pe tine te-a dat apărătoare tuturor celor clătinaţi de furtuni, învrednicindu-i de strigarea: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Cântarea a 8-a:
Irmosul:
«Pe împăratul ceresc, pe Care îl laudă oştile îngereşti, Lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.»

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-l, pe Dânsul întru toţi vecii.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Celor ce străbat valurile vieţii întinde-le mână de ajutor, preafericite, ca să-L cântăm şi să-L preaînălţăm pe Hristos întru toţi vecii.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Umple de miresme dumnezeieşti pe cei ce ating sfintele tale moaşte şi-L laudă pe Domnul întru toţi vecii.
Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.
Primeşte, Purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce se roagă şi cer har, pe cei ce-L slăvesc pe Dumnezeu întru toţi vecii.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Curăţă Fecioară, inima mea de necurăţie, cu apele POCĂINŢEI, ca să te slăvesc întru toţi vecii.
Cântarea a 9-a:
Irmosul:
«Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei izbăviţi prin tine, slăvindu-te cu cetele cele fără de trup.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Stea călăuzitoare, lumină strălucindu-ne nouă te mărturisim pe tine, Sfinte Ioane, noi cei binecinstitori, cei ce cu dreaptă credinţă ne închinăm lui Hristos.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Purtătorule de Dumnezeu, celor clătinaţi de tulburarea multor rele ajută-le cu rugăciunile tale, nimicind săgetările celui potrivnic.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Primeşte rugăciunea mea, a smeritului, şi mă izbăveşte, purtătorule de Dumnezeu, de apăsarea răutăţilor şi de păcate.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Născătoare de Dumnezeu, neamurile te cunosc pe tine nădejde de mântuire celor căzuţi şi într-un glas te fericesc pe tine în veci.
Apoi
Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti

mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.
În timp ce preotul cădeşte sfântul altar şi biserica se cântă aceste tropare, glasul al 8-lea:
De cursele chinuitorilor văzuţi şi nevăzuţi izbăveşte-i pe cei ce, fierbinte rugându-se, aleargă la a ta apărare.
Săgeţile arzătoare ale ucigătorului celui urâtor de oameni îndepărtează-le de noi, Părinte, cu rugăciunile tale fierbinţi către Sfânta Treime, ca izbăvindu-ne de ACESTEA, pe tine să te mărim.
Pe steaua cea strălucitoare din Procopion, cea în chip cugetător luminătoare, lauda sfinţilor şi slava capadocienilor, pe dumnezeiescul Ioan cu cântări să îl cinstim.
Cere de la Dumnezeu pace, linişte sufletelor, până la sfârşit răbdare şi mântuire sufletelor pentru noi, cei ce ne rugăm ţie,şi lăudăm cele minunate ale tale.
Toate oştile îngereşti, înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim noi toţi.
Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., după care:
Troparul Sfântului Ioan, glasul al 4-lea:
Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat, trupul tău, sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi troparele acestea, glasul al doilea:
Veniţi, credincioşilor, să ne închinăm cu evlavie şi simţire, îmbrăţişând preacinstitele şi scumpele

moaşte ale lui Ioan, de Dumnezeu cugetătorul, să ne curăţim buzele, privirile şi chipurile, şi să cerem ca şi pe noi să ne învrednicească de un sfârşit mântuitor şi dumnezeiesc, prin rugăciunile sale către Domnul.

Sus sfântul tău suflet se bucură şi se desfătează, fericite, de corurile îngerilor şi de cetele nevoitorilor, de mulţimile sfinţilor, de corurile profeţilor şi de cetele cele dumnezeieşti ale ierarhilor; iar jos preacinstitul tău trup, după cum se cuvine, prin laude şi cântări întru cinste este slăvit.

Apoi preotul zice ectenia şi face apolisul, după care cântăm troparele Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău.

Apoi

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

ACATISTUL Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru IOAN RUSUL Noul Mărturisitor

După începutul obişnuit se zic:

Troparul, glasul al 4-lea:

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat, trupul tău, sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre, (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a Născătoarei: Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-seîntru unire neamestecată, şi crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Condacul 1:

Veniţi, credincioşilor, să-l lăudăm pe cel care, rob fiind, a stăpânit peste patimi! Veniţi să-l lăudăm pe cel în care S-a oglindit Răsăritul Răsăriturilor! Celui care din

70

Rusia a fost adus, ca să împartă lumii întregi binecuvântările lui Dumnezeu, să-i cântăm:

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Icosul 1:

Hrănitu-te-ai din tinereţe cu lumina adevărului, o, preaminunatule Ioane, sorbind dulceaţa învăţăturilor dumnezeieşti. Ai urmat cuvântul Celui Ce a zis: „Cine crede în Mine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie”, şi pentru aceasta noi te lăudăm:

Bucură-te, podoabă a Bisericii soborniceşti, Mireasa lui Hristos;

Bucură-te, masă duhovnicească a celor doritori de curăţie;

Bucură-te, odraslă sfântă a pământului rusesc trimisă la tainic apostolat;

Bucură-te, moştenitor al înfrânării Cuvioşilor Antonie şi Teodosie de la Pecerska;

Bucură-te, că ai crescut într-o familie binecredincioasă;

Bucură-te, că ai luptat împotriva turcilor hulitori ai lui Hristos;

Bucură-te, că nu te-ai biruit de deznădejde când ai primit crucea robiei;

Bucură-te, că întărit fiind de Dumnezeu ai răbdat bătăi nenumărate;

Bucură-te, că scuipările nu au întinat frumuseţea ta lăuntrică;

Bucură-te, piatră de care s-au sfărâmat sfaturile cele nelegiuite ale chinuitorilor;

Bucură-te, că deşi ţi-au ars părul şi pielea capului, nu te-ai plecat lor;

71

Bucură-te, că ai fost vrednic urmaş al cetelor de mucenici şi muceniţe;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 2-lea:

„Cine poate să mă despartă de dragostea Hristosului meu? Ca rob ascult poruncile tale, dar în credinţa mea în Domnul Hristos nu îmi eşti tu stăpân. Îmi amintesc pătimirile Sale şi sunt bucuros să primesc şi eu cele mai cumplite chinuri, dar de al meu Iisus Hristos nu mă lepăd”, i-ai spus stăpânului turc, cântând în inima ta: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Au părăsit dreapta credinţă cei care s-au temut de suferinţă şi cei iubitori de desfătări, primind

învăţăturile rătăcite ale lui Mahomed, dar tu te-ai arătat ca un nou Ilie, neplecându-ţi genunchii la dumnezeu străin. Rugându-te să păzeşti turma lui Hristos de orice înşelare, te cinstim ca pe un părinte al nostru:

Bucură-te, că nu ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirile tale;
Bucură-te, că ai primit răstignirea voii tale prin loviturile celor ce te prigoneau;
Bucură-te, cel ce unindu-te cu Hristos, te-ai asemănat Lui;
Bucură-te, că deşi ai fost pus să trăieşti între animale, ai vieţuit îngereşte;
Bucură-te, că prin nevoinţele tale grajdul se umplea de bună-mireasmă;
Bucură-te, că sfinţindu-l prin rugăciune, nu ai primit SĂ TE muţi din el;
Bucură-te, că te împărtăşeai în fiecare săptămână cu Sfintele Taine;

72

Bucură-te, că ai purtat cu sfială şi smerenie numele Botezătorului;
Bucură-te, că ai purtat în minte şi în inimă pilda sa jertfelnică;
Bucură-te, că fără tulburare din furtuna încercărilor ai ieşit;
Bucură-te, că prin statornicia în credinţă eşti pildă tuturor;
Bucură-te, candelă care ai ars cu untdelemnul răbdării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 3-lea:

Nu numai credincioşii au priceput sfinţenia vieţuirii tale, ci şi închinătorii lui Allah, căci prin rugăciune ai trimis stăpânului tău o farfurie cu mâncare, din Procopie până la Mekka, pe care lucru neputând să-l înţeleagă, toţi au strigat: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Nimic nu este cu neputinţă celor ce cred cu tărie că Făcătorul cerului şi al pământului degrabă împlineşte rugăciunile lor. Chiar de nu am văzut cu ochii trupeşti, dar cu inima credem că ai făcut şi ceea ce părea cu neputinţă, numai pentru a arăta stăpânului tău şi celor dimpreună cu el puterea Domnului tău. Pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, că nu te-ai îndoit în credinţa ta, având nădejde neclintită în Dumnezeu;
Bucură-te, că de la Procopie la Mekka ai trimis o farfurie cu mâncare;
Bucură-te, că deşi turcii au râs de tine, ai simţit binecuvântare cerească;

73

Bucură-te, că stăpânul tău întorcându-se acasă a început să te cinstească;
Bucură-te, că până şi cei întunecaţi la minte au priceput sfinţenia ta;
Bucură-te, că la înmormântarea ta au venit chiar şi musulmani şi armeni;
Bucură-te, că din rânduială cerească farfuria aceea este astăzi semn al minunii săvârşite de tine;
Bucură-te, că după multe veacuri arătându-te femeii la care se afla farfuria i-ai cerut să o aducă la biserică;
Bucură-te, că cei care cereau semne şi minuni au primit cu prisosinţă;
Bucură-te, că te-ai asemănat proorocilor din Legea cea veche;
Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirile şi izgoneşti lupii de la turma cea cuvântătoare;
Bucură-te, că pe toţi i-ai copleşit prin virtuţile şi minunile tale;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 4-lea:

Nu a ţinut Dumnezeu lumina ascunsă sub obroc, ci a rânduit ca moaştele tale întregi şi binemirositoare să fie primite de credincioşi ca o pecete a binecuvântării tale. Pentru care şi noi, bucurându-ne cu cei care s-au atins de ele, îi cântăm Celui care dă adevărata viaţă celor ce cred în El: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Degeaba a încercat vrăjmaşul mântuirii, diavolul, să nimicească prin foc moaştele tale, căci trupul tău s-a mişcat

74

în mijlocul flăcărilor ca şi cum nu ar fi cunoscut moartea. Turcii care au văzut aceasta s-au înfricoşat şi au fugit, lăsând în urmă odoarele bisericeşti pe care vroiau să le fure, iar creştinii s-au umplut de mirare, cântându-ţi:

Bucură-te, nou Ilie prin râvna către cele cereşti;

Bucură-te, că la fel cu acela te-ai lăsat mistuit de dragostea sfântă;
Bucură-te, că nu îmbrăcămintea, ci trupul tău ne-ai lăsat nouă ca acoperământ;
Bucură-te, că deasupra mormântului tău a strălucit o lumină cerească;
Bucură-te, că găsind moaştele tale, credincioşii au tresăltat cu duhul;
Bucură-te, că toţi cei ce le sărută, iau binecuvântare;
Bucură-te, că închinându-se lor, găsesc scăpare din frământările lor;
Bucură-te, că ele sunt mărturie că Domnul pe care L-ai slujit este adevăratul Dumnezeu;
Bucură-te, că El a dat viaţă moaştelor tale când au fost aruncate în foc;
Bucură-te, că trupul tău s-a mişcat în mijlocul flăcărilor;
Bucură-te, că a rămas nevătămat, arătând Sfinţenia ta;
Bucură-te, că a fost adus în Grecia, pentru a fi martor al minunilor tale;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 5-lea:

Cine ştie mulţimea minunilor tale? Cine cunoaşte câtă mulţime de oameni ai ajutat, spre slava Dumnezeului părinţilor noştri? Doar o mică parte din lucrările tale

aflând noi, îi mulţumim Celui Ce te-a proslăvit între cei iubiţi ai Săi, şi îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Nou Doctor fără-de-arginţi fiind, urmând Doctorului sufletelor şi al trupurilor, nu ai pregetat să sari în ajutorul bolnavilor care te-au chemat cu credinţă, ci le-ai adus grabnică tămăduire. Iar noi, auzind aceasta, te lăudăm aşa:

Bucură-te, împreună cu Cosma şi Damian, cu Chir şi Ioan;
Bucură-te, cu toţi doctorii fără-de-plată; Bucură-te, că nu de la tine, ci de la Domnul ai adus izbăvire din dureri;
Bucură-te, vistierie nesfârşită de tămăduiri; Bucură-te, că celui paralitic de zece ani i-ai vindecat picioarele;
Bucură-te, că el nu a şovăit a merge la biserica ta să îţi mulţumească;
Bucură-te, că prin mir ai dat sănătate unei femei bolnave; Bucură-te, de laudele celor cinci copii ai ei; Bucură-te, că asculţi rugăciunile copiilor pentru PĂRINŢII lor;
Bucură-te, că Atanasia a adus bărbatului ei agheasmă şi ulei din candela ta;
Bucură-te, că, ungându-se cu credinţă, acestuia i s-a tămăduit pieptul;
Bucură-te, alinătorul durerilor celor în suferinţă; Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 6-lea:

Un bolnav din Atena a refuzat să primească ajutorul doctorului, temându-se că îşi va pierde viaţa, dar tu te-ai

arătat în vis nepoatei sale, îndemnând-o să-l trimită la acela pentru tămăduire. Auzind că nu i se va întâmpla nimic rău şi că vei ţine chiar tu mâna celui care îl va opera, el a primit cu încredere sfatul tău şi a aflat tămăduirea, pentru care a cântat Domnului cu mulţumire: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Vindecând prin harul lui Dumnezeu boli de nevindecat, deşi nu ai învăţat de la oameni meşteşugul doftoricesc, te-ai arătat mai iscusit decât cei ce şi l-au însuşit pe acesta prin ştiinţă lumească. Iar cei ce cunosc puterea ajutorului tău îţi cântă:

Bucură-te, vas de mir neîmpuţinat şi de sănătate izvorâtor;
Bucură-te, că vii în sprijinul celor neputincioşi pe care îi bântuieşte deznădejdea;
Bucură-te, cel ce prin suferinţele tale ai primit darul de a alina suferinţele celor aflaţi în nevoi;
Bucură-te, că ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei;
Bucură-te, că unui copil i-ai tămăduit picioarele paralizate;
Bucură-te, că mama căreia i-ai vindecat copiii a venit să îţi mulţumească;
Bucură-te, cel ce vindeci copiii încercaţi de boală;
Bucură-te, că părinţii lor aleargă la tine cu nădejde;
Bucură-te, că unei bătrâne gârbove i-ai îndreptat spatele;
Bucură-te, că în chip de doctor te-ai arătat unui medic necredincios;

Bucură-te, că vindecându-se de cancer, acesta a crezut în Dumnezeu;
77
Bucură-te, că ai izbăvit de o veche suferinţă pe preotul ce slujea în biserica ta;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!
Condacul al 7-lea:
„Sfinte Ioane, mă urăşti?” a întrebat cuprinsă de deznădejde Arhondula, părându-i-se că rugăciunile ei pentru a avea urmaşi nu au avut nici un folos. Tu însă i-ai apărut nu după multă vreme şi i-ai spus că sfinţii nu urăsc pe nimeni, şi că voia Domnului era ca ea să se bucure de copii abia după doi ani. Iar ea, după ce a văzut împlinirea cuvintelor tale, i-a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!
Icosul al 7-lea:
De multe ori am crezut că rugăciunile noastre sunt zadarnice, că pentru păcatele noastre faţa Domnului s-a întors de la noi şi ne aşteaptă pierzania, dar la vremea cuvenită El a plinit toate cererile noastre cele bune. Sfinte Ioane, ajută-ne să simţim în toate zilele vieţii noastre ocrotirea cerească, ca să îţi putem cânta:
Bucură-te, reazem al celor împovăraţi de greutăţile vieţii;
Bucură-te, că auzi suspinurile şi ştergi lacrimile Oamenilor;
Bucură-te, cel ce nu te-ai mâniat pe Arhondula care a cârtit împotriva ta;
Bucură-te, cel ce i-ai spus că sfinţii nu urăsc pe nimeni;
Bucură-te, că deznădejdea care o biruia i-ai schimbat-o în nădejde;
Bucură-te, că la vremea rânduită de Domnul, ea s-a învrednicit să aibă copii;
Bucură-te, că pentru răbdarea ei a fost răsplătită nu doar cu un copil, ci cu mai mulţi;
78
Bucură-te, că ne-ai întărit evlavia faţă de cei proslăviţi de Dumnezeu;
Bucură-te, podoabă cerească care nu cruţi osteneala pentru a-i sprijini pe oameni;
Bucură-te, folositorul cel prea cald al credincioşilor care cred minunilor tale;
Bucură-te, că familia ta este Biserica Mântuitorului;
Bucură-te, că celor ce nu fug de greutăţile vieţii le dai curajul să iasă întăriţi din ele;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!
Condacul al 8-lea:
Ca o fiară urla Caterina, când era chinuită de diavol, înspăimântându-i pe cei care o vedeau, dar a alergat fără să se îndoiască la ajutorul tău, şi apărându-i în vis i-ai vestit izbăvirea. Şi noi cădem, sfinte, înaintea ta, rugându-te să îi eliberezi pe toţi cei care sunt robiţi de îngerii căzuţi, ca să cânte împreună cu noi Celui Ce a înfrânt puterile întunericului: Aliluia!
Icosul al 8-lea:
Cazi înaintea tronului dumnezeirii, Sfinte Ioane, şi mijloceşte pentru toţi cei care suntem ispitiţi de vrăjmaşul diavol ca să primim ajutor în lupta duhovnicească şi să dobândim tărie în credinţă noi, cei ce te lăudăm:
Bucură-te, că ai gonit pe diavolul care o chinuia pe Caterina;
Bucură-te, că după aceasta, mulţi demonizaţi au fost aduşi la racla ta;
Bucură-te, purtătorule de Duh Sfânt care ai mijlocit tămăduirea lor;
79
Bucură-te, că prin lacrimi şi nevoinţe i-ai înfricoşat pe diavoli;
Bucură-te, căderea nelegiuiţilor vrăjmaşi şi ridicarea celor ce se luptă cu aceştia;
Bucură-te, lanţ care fereci pe făptuitorul celor rele;
Bucură-te, că pe cei care suferă de tulburările minţii îi izbăveşti;
Bucură-te, cel ce având harisma deosebirii vezi lucrarea diavolului;
Bucură-te, că ne povăţuieşti cum să scăpăm din cursele lui viclene;
Bucură-te, că şi în vremurile de pe urmă vei fi călăuză pentru credincioşi;
Bucură-te, că împreună cu tot soborul sfinţilor vei veghea asupra lor;
Bucură-te, cel ce prin suportarea prigonirii ai ajuns pavăză pentru creştinii prigoniţi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!
Condacul al 9-lea:
Precum s-a întors fiul cel risipitor la tatăl său, aşa şi tânărul Tanasis care după multe răutăţi a ajuns să îşi lovească mama, prin tainica ta mijlocire s-a întors cuprins de pocăinţă înapoi la dragostea cea

firească. La fel i-ai izbăvit şi pe alţi tineri care părăsind căile pierzaniei, i-au cântat Dumnezeului îndurărilor: Aliluia!
Icosul al 9-lea:
Mulţi sunt cei care apucă pe drumuri greşite, iar rudele lor sunt cuprinse de jale. Vino şi întoarce-i la slujirea lui Hristos pe cei care au căzut în păcat, fiind

prinşi în cursele vrăjmaşilor şi biruiţi de patimile ucigătoare de suflet, ca să îţi cânte alături de noi:
Bucură-te, rudă duhovnicească a Sfântului Stelian;
Bucură-te, cel ce ocrotitor al tinerilor fiind, te întristezi de căderile lor;
Bucură-te, mângâiere prea-dulce pentru părinţii fiilor risipitori;
Bucură-te, că mama lui Tanasis şi-a văzut dorinţa împlinită;
Bucură-te, că văzându-şi fiul acasă s-a bucurat împreună cu cetele îngereşti;
Bucură-te, că te îngrijeşti ca cei ce s-au pocăit să nu se întoarcă la cele rele;
Bucură-te, că îi linişteşti pe cei care suferă amar pentru căderile celor apropiaţi lor;
Bucură-te, că dai nădejde în mila Celui Ce a venit pentru cei păcătoşi;
Bucură-te, că nici o cădere nu poate stăvili rânduiala lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ne înveţi să urâm păcatul, fără a-i judeca pe cei care cad în el;
Bucură-te, cel ce ne ajuţi să ne vindecăm de slăbiciunile noastre ascunse;
Bucură-te, că ne îndemni să ne rugăm unii pentru alţii;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!
Condacul al 10-lea:
Deşi văduva care fusese lipsită de casă nu ţi-a cerut niciodată ajutorul, plângerea a ajuns şi la urechile tale, şi tu nu ai şovăit să o linişteşti, încurajând-o să se ducă la judecată, pentru a dobândi ce i se cuvenea. Ştiind că mijlocirea ta

era mai tare decât cerbicia judecătorilor iubitori de arginţi, te chemăm şi noi în ajutorul celor nedreptăţiţi, al celor ce cântă Dreptului Judecător: Aliluia!
Icosul al 10-lea:
Arzătoare fiind dragostea ta pentru oameni, nu numai pe cei care au auzit de numele tău îi ajuţi, ci şi pe mulţi din cei greu încercaţi de nevoi. Să nu rămână departe de mila ta cei pe care îi poţi ajuta, ca văzând puterea ta să Îţi cânte împreună cu noi:
Bucură-te, că ai ajutat-o pe văduva pe care rudele voiau să o înşele;
Bucură-te, că ai aşezat-o în casa care i-a rămas moştenire;
Bucură-te, că s-au ruşinat cei care cugetau vicleşuguri cu neruşinare;
Bucură-te, că ai sărit în ajutorul celei rămase fără ajutor de la oameni;
Bucură-te, că pe mulţi alţii i-ai izbăvit din cursele vrăjmaşilor;
Bucură-te, că trăieşti fericirea celor însetaţi de dreptate;
Bucură-te, prigonitorule al celor ce prigonesc;
Bucură-te, luptător destoinic împotriva înşelătoriei, furtişagului şi nedreptăţii;
Bucură-te, cel care răstorni urzelile judecătorilor nevrednici;
Bucură-te, că eşti iscusit judecător şi nu te pot înşela cei ce ţi se roagă cu făţărnicie;
Bucură-te, balanţă a Dreptului Judecător spre care strigăm în necazuri;

Bucură-te, cel care îi îmbraci pe cei săraci şi îi hrăneşti pe cei flămânzi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!
Condacul al 11-lea:
De multe ori uităm să îi prăznuim pe cei de care lumea nu a fost vrednică, pe sfinţii care au strălucit printr-o vieţuire aleasă luminând pământul. Tu, dar, Sfinte Ioane, te bucuri împreună cu ei când cinstim pomenirea voastră şi pentru că v-a rânduit ca apărători ai noştri îi mulţumim Domnului prin cântarea: Aliluia!
Icosul al 11-lea:
“Aşa sunt uitaţi prietenii?”, l-ai întrebat pe bătrânul Nicolae care nu şi-a adus aminte că este praznicul tău, iar el auzind blânda ta mustrare a lăsat toate ca să vină şi să se închine ţie, şi să-ţi cânte împreună cu cei care te iubesc ca pe un ocrotitor al lor:

Bucură-te, că prin pomenirea ta poţi ajuta credincioşilor;
Bucură-te, că prin tine ni s-a arătat că sfinţii nu trec cu vederea prăznuirea lor;
Bucură-te, că prin aceasta am fost îndemnaţi să-i cinstim cu şi mai multă evlavie;
Bucură-te, că nu te-ai sfiit să-l mustri fără de răutate pe bătrânul Nicolae;
Bucură-te, că auzindu-te el a venit grabnic la moaştele tale;
Bucură-te, că s-au înălţat către tine rugăciunile sale smerite;

83

Bucură-te, cel ce aştepţi să avem şi noi credinţă curată ca a sa;
Bucură-te, că nu te îndepărtezi nici de cei care nu ştiu să se roage ţie;
Bucură-te, prietenule al celor ce vor să le fii aproape;
Bucură-te, cel ce nevăzut călătoreşti alături de ei pe marea vieţii;
Bucură-te, că ne chemi să cinstim şi noi cum se cuvine pomenirea ta;
Bucură-te, că le dai credincioşilor cele de trebuinţă pentru a veni la biserica ta;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 12-lea:

Nu te vom uita, sfinte. Nu vom uita mulţimea minunilor tale prin care a strălucit puterea adevăratului tău Stăpân. Ajută-ne ca până la sfârşitul vieţii noastre să rămânem fii credincioşi ai Sfintei Biserici, ca să nu încetăm a o lăuda: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Slavă Lui Dumnezeu pentru mulţimea de sfinţi care au crescut în Biserica Sa, unde a înflorit şi Sfântul Ioan Rusul! Nespusă este tresăltarea inimilor noastre când îţi aducem cântări de laudă, Sfinte Ioane, făcătorule de minuni:

Bucură-te, icoană zugrăvită de împăratul Ceresc spre întărirea credincioşilor;
Bucură-te, temei de împăcare al celor biruiţi de mânie şi răutate;
Bucură-te, bucurie a celor ce află de minunile tale;

84

Bucură-te, dar dumnezeiesc în vieţile noastre greu încercate de felurite necazuri;
Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceaţă îi îndreptezi pe cei nepricepuţi;
Bucură-te, dascălul şi îndrumătorul nostru pe calea virtuţii;
Bucură-te, îndreptătorul celor fără de socoteală;
Bucură-te, totdeauna izbăvitor al celor care te cheamă în primejdii;
Bucură-te, cel ce nu ai cruţat osteneala pentru a face bunătate;
Bucură-te, că ne dai ajutor cu îmbelşugare în toată vremea;
Bucură-te, că ne arăţi nouă milele lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi pregăteşte-ne să ne bucurăm împreună cu tine în rai;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 13-lea:

O, Sfinte Ioane, vlăstar al Rusiei şi făclie a Bisericii lui Hristos, primeşte acum puţina noastră rugăciune şi nu ne lăsa fără răspuns. Deşi nu avem credinţa celor ce au cerut ajutorul tău şi l-au primit cu îndestulare, credem că ne poţi ajuta şi pe noi, ca să slăvim cu mulţumire Numele lui Dumnezeu prin laude şi cântări de: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăşi Icosul întâi: Hrănitu-te-ai din tinereţe... şi Condacul întâi: Veniţi, credincioşilor, să-l lăudăm...

După aceea se citeşte această

85

Rugăciune

O, Sfinte Ioane, întru tot lăudate şi de minuni făcătorule, primeşte această umilă rugăciune de la noi, nevrednicii tăi robi, căci către tine ca la un grabnic Folositor alergăm noi, chemându-te cu evlavie: vino, sfinte, şi vezi rănile şi durerile noastre, ia aminte la suspinele noastre, că ştim, sfinte al lui Dumnezeu, că deşi ai pătimit greu pentru dragostea lui Hristos, dar prin vieţuirea ta ai aflat dar de la Dumnezeu, fiindcă ne-am încredinţat că şi după mutarea ta la viaţa cea veşnică cine a năzuit la ajutorul tău şi ţi s-a rugat cu credinţă, nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat şi tu l-ai trecut cu vederea? Sau cine s-a rugat ţie şi nu l-ai auzit?

Minunile şi ajutorul tău, sfinte, ne-au făcut şi pe noi, păcătoşii, să alergăm la ajutorul tău. Am auzit de minunea pe care ai făcut-o trimiţând prin rugăciune o farfurie de mâncare din Procopie până la Mekka. Am aflat de vindecările tale minunate, de mulţimea de bolnavi care au aflat izbăvire din suferinţele lor. Credem că Dumnezeu te-a proslăvit prin minuni fără de număr. Oare pe noi ne vei lăsa fără ajutor? Să nu fim noi lepădaţi de la dragostea ta, sfinte, chiar dacă vieţile noastre sunt pline de fărădelegi.

Aducându-ne aminte de mijlocirile tale binecuvântate, credem că tu acelaşi eşti, sfinte, astăzi ca şi atunci, şi că nimeni din cei ce se roagă ţie nu rămâne fără ajutor. Pentru aceea şi noi, fiind scârbiţi şi în pagube, alergăm la tine cu credinţă şi lacrimi, îngenunchind, şi

86

ne rugăm ţie, Sfinte Ioane, să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Celui Ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea jertfelnică, ci te-a ascultat şi te-a întărit şi te-a primit în cereştile locaşuri. Roagă-L să depărteze de la noi dreapta Sa mânie, să apere oraşele, satele şi toată ţara noastră de secetă, de foamete, de furtuni năpraznice, de cutremur, de boli şi răni aducătoare de moarte, de năvălirea asupra noastră a altor neamuri şi de războiul cel dintre noi.

Mijloceşte, Sfinte Ioane, păstorilor noştri râvnă fierbinte către Dumnezeu, purtare de grijă pentru mântuirea sufletească a păstoriţilor, înţelepciune în purtare şi învăţătură, cucernicie şi tărie în ispite; tuturor cârmuitorilor purtare de grijă faţă de supuşi, iar supuşilor îndeplinirea cu sârguinţă a tuturor îndatoririlor lor, ca astfel, în pace şi cu cucernicie, să petrecem veacul acesta. Să ne învrednicim de împărtăşirea bunătăţilor celor veşnice în împărăţia Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinste şi închinăciune, împreună cu Tatăl cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune care se citeşte la vreme de boală

Bucurându-mă de dumnezeiasca mărire la care te-ai înălţat, o, Sfinte Ioane, îndrăznesc să alerg la ajutorul tău pentru tămăduire. Ştiu, Părinte, că încercările vin din rânduiala lui Dumnezeu. Ştiu că prin boala trupului sufletul se curăţeşte, şi că răbdarea este răsplătită de Dumnezeu. Dar de multe ori norii negri ai deznădejdii îmi tulbură mintea şi mă depărtează de rugăciune.

87

De aceea dar, o, Sfinte, găsesc alinare în cugetarea la Vindecările tale minunate. Tu ai tămăduit mulţime de copii spre bucuria părinţilor lor. Tu ai îndreptat spatele bătrânei gârbove, tu ai dat sănătate femeii bolnave, spre bucuria copiilor ei. Tu l-ai vindecat pe bărbatul Atanasiei care s-a uns cu untdelemn din candela ta. Tu ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasului şi l-ai tămăduit pe doctorul necredincios.

Ştiind grabnica ta mijlocire, te rog, o, Sfinte Ioane, ia viaţa mea în mâinile tale şi mijloceşte precum ştii mântuirea mea. Dacă voia Domnului este să duc cu răbdare crucea bolii, dă-mi putere şi ajută-mă să nu cârtesc din cauza neputinţelor. Dar dacă Bunul Dumnezeu se va milostivi de mine pentru rugăciunile tale, atunci să mă tămăduieşti fără şovăială, noule doctor fără de arginţi, ca văzând aceasta să-ţi mulţumesc ţie şi să-l laud în vecii vecilor pe Doctorul sufletelor şi al trupurilor, prin cântarea: Aliluia!

89

SLUJBA Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru Părinte IOAN RUSUL Noul Mărturisitor Ce se pomeneşte la 27 mai

La vecernia mare:

După obişnuitul început, cântăm: Fericit bărbatul...

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, glasul al 4-lea:

Ca un soare a strălucit dumnezeiasca ta pomenire astăzi, pe creştini luminându-i cu sfintele tale străluciri, Fericite Ioane, risipind negura patimilor şi întunecimea diavolilor; pentru aceasta te fericim şi în fiecare an te slăvim, ca pe un neclintit apărător şi fierbinte mijlocitor.

înger pământesc, ca pentru altul ai trăit, ofilindu-ţi trupul, de Dumnezeu înţelepţite, cu post şi privegheri de toată noaptea, trezindu-ţi astfel amintirea morţii şi

90

învrednicindu-te, Părinte, de toate tainele cele dumnezeieşti, întru odihna cea viitoare pentru care te-ai adus rod pe tine însuţi Atotstăpânitorului.

Pe toţi cei ce cinstesc dumnezeiasca şi slăvita ta pomenire, fericite Ioane, păzeşte-i cu mijlocirile

tale cele către Domnul, rugându-L să ne izbăvească pe noi de toate primejdiile şi patimile şi să îndepărteze mânia Sa cea împotriva noastră, Cuvioase Părinte, ca tuturor să propovăduim apărarea ta cea fierbinte.

Alte stihiri, glasul al 6-lea:

Toată necugetarea patimilor lepădând-o şi trupul supunându-l duhului, te-ai făcut vas dumnezeiesc, sprijinitor al Călugărilor, fală a Pustnicilor, podoabă a Sfinţilor, privind acum nespusa frumuseţe a Ziditorului tău şi bucuriile cetăţii celei cereşti şi veşnice. Pentru aceasta, cei ce ne-am adunat la slăvită pomenirea ta, cu laude şi cântări te slăvim, Sfinte Ioane.

Bogăţie nerăpită, oraşul procopienilor te fericeşte pe tine, Sfinte, cel ce străluceşti în lumină; pentru care şi acum împodobeşte acest locaş şi-l umple de biruinţele păcii celei dumnezeieşti; zădărniceşte înălţarea vrăjmaşilor nevăzuţi, cu mijlocirile tale, preaslăvite, şi umple de milostivire inimile noastre, ale celor ce te cântăm cu credinţă, şi te roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Veniţi să ne închinăm, tot poporul, în casa Domnului, unde se păzesc ca o comoară moaştele preafericitului, căruia rugându-ne cu bine plăcute cântări şi cu lumini

91

strălucitoare, să îi strigăm: Grăbeşte, Sfinte, şi pe cei ce sunt întru nevoi miluieşte-i, iar pe noi, cei ce te slăvim pe tine şi ne închinăm cinstitelor tale moaşte, izbăveşte-ne din tulburările şi furtunile necazurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 6-lea:

Astăzi Preaînaltului Dumnezeu cântare de laudă îi aducem din buze de lut, căci a luminat ca un soare strălucitor preaslăvita pomenire a dumnezeiescului nostru Părinte Ioan. Fiindcă acest de-a pururea pomenit, urmând pilda răbdării mult încercatului Iov, a stat neclintit întru necazurile în care s-a aflat; căci, robit fiind, l-a ruşinat pe pricinuitorul robirii, pe vrăjmaşul cel urâtor de oameni. De aceea, adunându-se mulţimea credincioşilor, să strigăm astfel: Bunule Părinte, care eşti în ceruri, dăruieşte poporului Tău, pentru rugăciunile Sfântului Ioan, iertare păcatelor şi mare milă.

Și acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

(a Praznicului, sau a Născătoarei de Dumnezeu dogmatica glasului al 6-lea)

Vohod: Lumină lină..., Prochimenul zilei.

Paremiile.

Din Cartea înţelepciunii lui Solomon citire.

(Capitolul 3, 1-9)

92

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

Din Cartea înţelepciunii lui Solomon citire.

(Capitolul 5, 16-236, 1-3)

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, voi primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită, iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu el împotriva celor fără minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni

93

bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel

fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din Cartea înţelepciunii lui Solomon citire, (Capitolul 4,7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cinstite nu sunt cele aduse de o viaţă lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. înţelepciunea este la om adevărata cărunteţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa şi înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

94

La Litie

Glasul 1

Bucură-te în Domnul, oraş al procopienilor, veseleşte-te şi cântă, oraş care ai purtat în strălucire cu credinţă pe Ioan, vlăstarul Rusiei, pe care îl ţii la sânul tău, ca pe o comoară. Bucură-te de minunile lui, cel care ai văzut tămăduirile sale, şi strigă cu mulţumire Mântuitorului: Slavă Ţie, Doamne, Iubitorule de oameni.

Glasul al 2-lea:

Dumnezeiasca raclă a cinstitelor tale moaşte izvorăşte tămăduiri credincioşilor, Sfinte Părinte plin de har. Iar sfântul tău suflet, laolaltă fiind cu îngerii, cu vrednicie se veseleşte; având aşadar, preaînţelepte, îndrăzneală către Domnul, şi cântând cu Sfinţii în ceruri, roagă-te pentru noi, cei care cu credinţă săvârşim pomenirea ta.

Glasul al 3-lea:

Toată mulţimea cea sfântă a celor adunaţi pentru săvârşirea pomenirii luminoase a Sfântului, bucuraţi-vă strigând într-un glas: Bucură-te, fiule cel preafrumos al Rusiei şi lauda tuturor credincioşilor; bucură-te, cel care ai supus duhului carnea cea nestăpânită, şi care ai potolit pornirea patimilor prin curgerea lacrimilor tale, o, Ioane! Bucură-te, mândria noastră şi veselia Bisericii credincioşilor.

95

Glasul al 4-lea:

Chemarea ta s-a făcut plină de har, Sfinte Părinte, căci, precum dumnezeiescul Botezător a primit harul între iudei, şi pentru Hristos învederat a primit mucenicia, la fel şi tu, ca fiind de un nume cu acela şi următor lui, ai primit cerescul har în mijlocul unui popor necugetat, pentru petrecerea ta cea bineplăcută lui Dumnezeu, o, Ioane! De aceea nu înceta a te ruga pentru noi, cei care cu credinţă săvârşim sfântul tău praznic, preaînţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh glasul al 5-lea:

Astăzi, închinându-se cu bucurie lui Dumnezeu, oraşul procopienilor strigă: A strălucit frumuseţea mea, mai mult decât a oricărui alt oraş. iată dar că dumnezeiescul vlăstar al Rusiei şi marea comoară a Sfinţilor, Ioan cel cu adevărat plin de har, şi-a săvârşit drumul spre Cer, lăsându-mi mie spre laudă sfintele sale moaşte. Veniţi la mine, toată adunarea drept credincioşilor, ca să săvârşim sfânta sa pomenire şi ca să ne împărtăşim din harul său, al celui care mijloceşte pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.,a Praznicului (sau de nu: Fericimu-te pe tine...)

La stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobia: Când de pe cruce, mort...

Veniţi, coruri ale îngerilor, veniţi mulţimi ale Sfinţilor, preaslăvite Antonie, dumnezeieştilor Eftimie, Sava, Arsenie, Simeoane şi Alipie, dumnezeieştilor stâlpnici,

96

veniţi să-l primiţi pe dumnezeiescul Ioan, vlăstarul Rusiei, cel cu adevărat URMĂTOR ŞI PĂRTAŞ vouă, şi împreună mijlociţi pentru noi.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

înstrăinat în mâinile Agarenilor, Părinte, şi cu robia fiind împovărat, ai trăit într-un oraş străin, şi ai vieţuit într-un staul printre gunoaie, slăvite, ca un alt Iov, Cuvioase; suspinând şi vărsând izvoare necontenite de lacrimi fierbinţi, ai ajuns înaintea Aceluia pe care L-ai dorit, Ioane, cel cu adevărat plin de har.

Stih: Lăuda-se-vor cuvioşii întru slavă şi întru aştemuturile lor se vor bucura.

Având îndrăzneală către Dumnezeu, tuturor celor ce săvârşesc cu credinţă cinstitul tău praznic, Sfinte Ioane, fi-le alături cu tărie, izbăvindu-i din primejdii, slobozindu-i din patimi, scăpându-i de toate necazurile şi durerile, dându-le mântuire sufletelor, cu dumnezeieştile tale mijlociri, celor ce te slăvesc cu laude şi cu cântări.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 8-lea:

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei, după cum spune cuvântul proorocului. Căci Ioan cel drept întru toate, deşi a fost răpit de către barbari şi a fost dus rob în pământ străin, s-a adâncit în pomenirea lui Dumnezeu şi s-a zidit locaş al virtuţii. De aceea, deşi a murit, trăieşte în vecii vecilor laolaltă cu toţi Sfinţii din ceruri, împreună cu care mijloceşte pentru noi înaintea Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a praznicului zilei (sau a Născătoarei de Dumnezeu învierii)

Troparul, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi...

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată şi crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

LA UTRENIE

După prima catismă, întâiul rând de sedelne, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule....

Mulţimea sfinţilor cinsteşte pomenirea ta, dumnezeiescule Ioane, cu laude şi cu cântări. Căci duhul tău s-a arătat sprijinitor tuturor oamenilor, preafericite. De aceea şi astăzi Biserica lui Hristos te preamăreşte pe tine, aducând slăvire Celui ce te-a făcut pe tine minunat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, aceeaşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a praznicului zilei.

După a doua catismă, al doilea rând de sedelne, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea....

Patimile trupului, de Dumnezeu preafericite Părinte, le-ai stins cu curgerea lacrimilor şi ai izvorât râuri de minuni, Sfinte Ioane. De aceea, venind la sfintele tale moaşte, învederat dobândim daruri şi milă, cinstind cu vrednicie pomenirea ta şi pe Domnul Care te slăveşte pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acelaşi glas.

Toată viaţa ţi-ai împodobit-o, iar tu te-ai făcut cu totul mai presus de lume, precum ai fost trup netrupesc şi om cugetător al celor cereşti. De aceea, prin rugăciunile tale, fericite Ioane, împodobeşte-mă şi curăţeşte-mă de murdăria faptelor mele, pe mine cel ce cu credinţă preamăresc sfânta ta pomenire cu laude şi cu cântări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a praznicului zilei.

După Polieleu, al treilea rând de sedelne, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Pe cel care pe umerii săi a dus crucea Domnului şi care i-a urmat Aceluia până la sfârşit în lupte

ascetice şi războaie, îl lăudăm cu cântări noi toţi, pe Ioan cel cu adevărat cugetător al celor dumnezeieşti, pe care Rusia l-a înflorit cu mare frumuseţe, iar Asia l-a recunoscut ca Sfânt.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acelaşi glas.

Tu care ai trăit în chip minunat şi sfânt, în cetate ca şi în locuri pustii, deşi ţinut în robie, ai avut-o drept călăuzitoare pe Fecioara Maria, ai avut drept însoţitoare viaţa cea bine plăcută lui Dumnezeu, o, Ioane, preamărite luminător şi nou ridicat turn de tărie al Bisericii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a praznicului zilei.
Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea, după care Prochimenul, acelaşi glas:

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuviosului Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului, pentru toate câte ne-a dat nouă?

„Toată suflarea...”, Evanghelia şi Psalmul 50.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
100

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.

Idiomela, glasul al 6-lea:

Dumnezeiasca raclă a moaştelor tale, Sfinte Părinte Ioane, izvorăşte credincioşilor tămăduiri, iar sfântul tău suflet, laolaltă aflându-se cu îngerii, pe drept se veseleşte. Având deci îndrăzneală la Domnul, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Preotul: „Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău...”, la care răspundem „Doamne, miluieşte” (de 12 ori), după care ecfonisul „Cu mila şi cu îndurările...”.

CANONUL

Cântarea întâi, Glasul al 2-lea:
Irmosul:

«Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a călăuzit pe poporul Său, scoţându-l din robia egiptenilor, căci S-a preaslăvit»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Mie, celui care încep a lăuda în cântări praznicul tău cel luminat, trimite-mi lumină, tu, care stai încununat lângă tronul Stăpânului, preafericite.

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ţi-ai omorât, preaînţelepte, toate mădularele trupului şi în inimă L-ai avut pe Hristos care a omorât şarpele pricinuitor al răului şi care a eliberat firea cea muritoare.

101
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ai cercetat, preaminunate, legea lui Hristos, şi te-ai arătat pom al vieţii plin de rodul virtuţii, îndreptând harul dumnezeieştilor tămăduiri spre cei ce te slăvesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

După Dumnezeu, ajutătoare neînfruntată şi apărătoare nebiruită, sprijinitoare, paznic şi mijlocitoare, dobândindu-te pe tine, Fecioară, îţi strig: mântuieşte-mă.

Catavasia: a Praznicului zilei, sau, „Deschide-voi gura mea... ”

Cântarea a 3-a:
Irmosul:

«întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel care ai omorât păcatul cu lemnul Crucii şi sădeşte frica Ta în inimile noastre, ale celor ce Te cântăm pe Tine.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

A strălucit viaţa ta, Sfinte, prealuminoasă ca un soare în lume, de aceea cu rugăciunile tale izbăveşte-i pe cei care cu credinţă şi cu osârdie te slăvesc pe tine.

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tămăduiri lucrând, Sfinte Părinte, şi risipind rătăcirea diavolilor te-ai făcut pricinuitor a toată mântuirea şi apărător celor ce rătăcesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Îndepărtând adormirea pleoapelor, ai adormit, Ioane, pornirile nepotolite ale nestăpânitului trup, cu rugăciunile tale de toată noaptea către Dumnezeu.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
102
Saltă, suflete, încredinţează-te, inimă, şi cutremură-te cu totul, trup al meu, ca să cântăm adormirea cuviosului, rugându-ne Maicii lui Dumnezeu.
Catavasia, după care ectenia şi Sedealna, glasul al 4-lea:
Podobie: Degrab ne întâmpină...
Curăţindu-ţi dinainte sufletul cu ai neprihănirii cărbuni, ţi-ai întărit trupul, prin puterea nepătimirii, fericite Ioane. De aceea şi cinstita raclă a moaştelor tale îndepărtează bolile şi-i luminează pe cei ce cu credinţă totdeauna aleargă la tine, lăudându-te.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Podoaba Asiei, vlăstarul Rusiei, Cuviosul Ioan a petrecut pustniceşte, ca un bineplăcut al Domnului. Acest cugetător al celor dumnezeieşti, plin de har, nu s-a dus în sfatul celor necredincioşi, deşi a fost robit de ei, ci, cât a trăit, a stat în legea lui Dumnezeu.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin., a Praznicului.
Cântarea a 4-a: irmosul:
«Am auzit, Doamne, glasul iconomiei Tale şi pe Tine te slăvesc, Unule iubitorule de oameni.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Pe tine însuţi te-ai înfrumuseţat, ucigând cugetarea cea trupească, de aceea te-ai şi dus la Ceruri.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Te-ai asemuit, preaminunate, fericitului Iov, în gunoaie având, preaînţelepte, un grajd drept sălaş.
103
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Pornirile patimilor cu înţelepciune le-ai robit, Ioane, deşi ai fost făcut rob Agarenilor.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Luminează-mi, Neprihănită Fecioară, sufletul cel întunecat, cu lumina ta, cea care ai născut lumina cea adevărată.
Catavasia.
Cântarea a 5-a:
Irmosul:
«Luminarea celor dintru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase, Mântuitorul meu, către Tine îmi înalţ rugăciunea, împărate al păcii, luminează-mă cu lumina Ta, căci nu ştiu alt Dumnezeu în afară de Tine.»
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Lumina celor ce zac în întuneric, luminează-mă pentru rugăciunile Sfântului Tău, risipeşte norii sufletului meu întristat, revarsă-mi şuvoaiele iertării, căci nu am alt Dumnezeu în afară de Tine.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
După cum ai curăţat ochii cugetării de necurăţia patimilor, Părinte Ioane prin înfrânare, aşa şi nouă, prin dumnezeiasca ta mijlocire, grăbeşte şi deschide-ne ochii cei arşi de păcat, ca să trăim această viaţă în chip bine plăcut Domnului.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Mare şi minunată minune se vede în tine, Părinte. Că, mulţi ani după ce ai fost înmormântat cu adevărat, fericite, Trupul tău încă se păstrează nestricat, dormind în mormânt! Căci astfel îi slăveşte Domnul pe cei care îl slăvesc pe El.
104
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Cel ce cu adevărat cuprinde toate veacurile, Dumnezeu Cuvântul, în pântecele tău, Maică Fecioară, a fost cuprins în chip negrăit, chemându-i pe oameni către Sine, Domnul.
Catavasia.
Cântarea a 6-a:
Irmosul:
«Scufundat în adâncul păcatelor, chem adâncul cel necuprins al milostivirii tale, căci din stricăciune Domnul m-a scos.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Ascuns fiind, Părinte, ca o comoară de mult preţ, te-ai arătat vederii celei evlavioase, strălucind cu minunile şi dăruind tămăduiri robilor tăi.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Ai răsărit ca un finic înfloritor, în Biserica lui Hristos tu, cel prea plin de har, bucurându-se foarte mulţimea credincioşilor de dulceaţa roadelor tale.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
În chip sfânt ţi-ai petrecut viaţa şi laolaltă cu Sfinţii te-ai sălăşluit, rugându-te, Ioane, şi pentru noi, cei care te cinstim pe tine cu credinţă.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Izbăveşte-mă din nesimţirea cea nemăsurată pe mine cel stăpânit de multe păcate, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, şi smulge-mă pe mine din mâinile diavolilor.
Catavasia.
105
Condacul, glasul al 4-lea:
Podobie: Arătatu-te-ai astăzi...
Astăzi, Sfinte Părinte, facem pomenirea sfintelor tale lupte, pomenire care bucură cu bucurie mare, o Ioane, sufletele celor binecredincioşi care cu credinţă te cinstesc pe tine.
Icosul:
Cum voi lăuda eu nevrednicul, luptele tale, Sfinte Părinte? Şi cum voi spune marea lacrimilor tale? Căci tu, strălucind încă din viaţă, te-ai aşezat în corul îngerilor, ţi-ai ucis, preaînţelepte, patimile prin înfrânare, iar trupul l-ai robit şi l-ai supus duhului, ruşinându-l pe stăpânul întunericului. De aceea şi acum, stând lângă tronul Stăpânului, o, Ioane, mijloceşti pentru cei care cu credinţă te cinstesc pe tine.
Se citeşte Sinaxarul zilei, la care adăugăm:
În această zi pomenirea Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru Părinte Ioan Rusul, Noul Mărturisitor, care, vândut unui agarinean ca rob şi dus de acela în Asia Mică, în oraşul Prokopion din Capadocia, luptându-se acolo în chip pustnicesc, a adormit în Domnul, în anul 1730.
Pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.
Cântarea a 7-a:
Irmosul:
«Neînchinându-se chipului celui de aur, cei trei tineri au dispreţuit porunca celui necredincios şi, aruncaţi în
106
mijlocul focului, cântau răcorindu-se: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat »
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Trupul tău ca pe un veşmânt frumos, brodat cu sudoarea ostenelilor, l-ai dat drept răsplată a goliciunii pe care ai suferit-o nouă, celor ce strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Sufletele drepţilor, corurile sfinţilor şi cetele cele netrupeşti ale îngerilor te-au primit pe tine în mijlocul lor, Părinte al nostru, căci te-ai luptat cu multe suferinţe, cântând cu bucurie: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
înnoindu-ţi sufletul, cu plugul rugăciunii, o Ioane, şi semănându-l cu înfrânarea, ai adunat făina curăţiei, prin care trăind, fericite, împreună cu îngerii, strigi: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
în tine mi-am pus toată nădejdea sufletului şi privesc, aşteptând cea cu adevărat dumnezeiască mângâiere; grăbeşte, Neprihănită Născătoare de Dumnezeu, şi umple-mi drumul de har, ca să cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
Catavasia.
Cântarea a 8-a:
Irmosul:
«Pe Dumnezeu, Care a coborât în cuptor împreună cu fiii evreilor şi Care a schimbat focul în

răcoare, cântaţi-L, ca pe un Domn, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.»
107
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Acum securea ameninţă sufletul meu cu tăierea, ci grăbeşte şi, tăind spinii patimilor mele, adu roade coapte Domnului, mântuindu-mă cu rugăciunile tale.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Sfânta ta plecare la Domnul s-a preamărit în chip minunat de către alaiurile sfinţilor şi corurile îngerilor, cărora le-ai urmat de pe pământ, vlăstarule al Rusiei, o Ioane, preafericite.
Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.
Vrând în ceasul morţii tale să te împărtăşeşti cu sfintele taine, ţi s-au dăruit, cu frică, în miezul unui măr Trupul şi Sângele cele dătătoare de viaţă ale lui Hristos, pe care, primindu-le, te-ai ridicat la Ceruri.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Biserică preacurată a Mântuitorului şi împăratului meu Iisus Hristos, Tron slăvit, Cer preaînalt, Rai cu adevărat neatins, Stăpână, deschide-mi şi mie porţile raiului.
Catavasia.
Cântarea a 9-a:
Irmosul:
«Cuvântul Dumnezeiesc din Dumnezeu, Care a venit cu nespusă înţelepciune să-l înnoiască pe Adam, cel căzut în chip cumplit în stricăciunea muritoare, şi Care în chip negrăit s-a întrupat pentru noi din Sfânta Fecioară, toţi credincioşii într-un glas îl preamărim. »
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
în chip nevăzut, Părinte ioane preafericite, har îmbelşugat al duhului, din izvor nesecat, le dăruieşti din
108
belşug tuturor celor care cinstesc pomenirea ta cu credinţă, preamărindu-L pe Domnul cu osârdie.
Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.
Racla moaştelor tale izvorăşte râuri de tămăduiri creştinilor care cu credinţă fierbinte vin la tine, conteneşte bolile şi sfinţeşte sufletele tuturor celor care cu credinţă şi cu râvnă totdeauna te fericesc pe tine, Ioane, Părintele nostru.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh
Cântând împreună cu Apostolii, cu cetele Cuvioşilor şi cu mulţimile Sfinţilor în locaşurile cele cereşti, preaînţelepte Părinte Ioane, roagă-te Ziditorului nostru Dumnezeu, pentru cei ce săvârşesc acum cu credinţă, sfânta şi cinstita ta pomenire.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.
Pe tine dobândindu-te tare apărătoare nădejde şi zid, ancoră şi acoperământ sigur, sprijin neclintit, liman netulburat, singură tare alături stătătoare, ne mântuim toţi, Preaslăvită.
Catavasia.
Luminânda
Văzând cumplita privelişte, au dat înapoi cei necugetaţi; căci strălucea lumină sfântă la mormântul Cuviosului, vestind credincioşilor minunea cea slăvită, căci cei ce l-au dezgropat au descoperit moaştele lui Ioan, ca o comoară nejefuită.
La Laude
Se pun stihurile pe patru, glasul al 8-lea:
Podobie: O, preaslăvită minune...
O, preaslăvită minune! Locuind la un loc cu agarenii, fiind luat prizonier de aceştia, a fost dat de Tătari, fiind
109
cumpărat cu bani, asemenea lui Iisus, prea credinciosul fiu al Rusiei şi al Bisericii. Acest sfânt preaplin de har, în necazuri, după cum L-a căutat, L-a găsit pe Făcătorul tuturor, prin multe rugăciuni.
O, preaslăvită minune! Din necurăţia vitelor, dumnezeiescul Ioan s-a făcut tot curat la trup şi la suflet, având grajdul drept odaie şi drept hrană ocările şi loviturile de picioare, iar goliciunea şi frigul le-a îndurat preafericitul mereu, cu tărie, pentru Hristos.
Veniţi cete ale Monahilor, ca să lăudăm astăzi cu evlavie, sfântul şi cinstitul praznic al Cuviosului

Ioan, căci acesta, cu adevărat, învrednicindu-se de dumnezeiasca strălucire, a primit Lumina. O, Stăpâne, negrăită purtarea Ta de grijă, prin care noi am ştiut să te slăvim pe tine cel Necuprins!

Strălucirea Dumnezeirii celei luminate, cea sălăşluită în tine, minunat te-a vădit, că purtător de duh te-ai arătat, preafericite, prin sfintele tale moaşte, de aceea, prin laude şi cântări, cinstim dumnezeiasca ta pomenire noi, care ne apropiem de moaştele tale, Sfinte, şi de chipul cuvioasei tale icoane, de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 6-lea:

Cine nu te va lăuda pe tine, cel cu adevărat vrednic de laudă? Sau cine nu se va minuna de felul vieţuirii tale, cel vrednic de uimire? Căci nu te-ai mulţumit, prea pline de har, în nenorocirea robiei, ci te-ai grăbit să o creşti, prin osteneli pustniceşti şi prin greutăţi. Nu te-ai înfricoşat, în faţa mulţimii Agarenilor celor călcători de lege, ci te-ai păzit pe tine însuţi în evlavie. Ai îndurat ocări multe, goliciune şi multe alte necazuri. Ai fost ispitit de multe şi,

prin răbdarea ta, ai fost încercat de Dumnezeu, Ioane, cu adevărat fericite. Pe care, rugămu-te, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

(A Praznicului zilei sau, de nu, „Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viaţa cea adevărată...”)

Doxologia mare şi Apolisul

«Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»

Cuprins